

N Nr. 10

2. MAINUMMER 1942

Belgia 2.50 fr. / Böhmen-Mähren 2.50 kr. / Bulgarien 8 lewa / Danmark 50 øre / Finland 4.50 mk. / Frankrike 4 fr. / Hellas 12 drs. / Italia 3 lire / Kroatia 8 Kuna / Nederland 20 cents
Norge 50 øre / Portugal 2.— esc. / Romania 16 lei / Serbia 5 dinar / Sverige 53 öre / Sveits 45 rappen / Slovakia 2.50 ks. / Spania 1.50 pts. / Tyrkia 15 kuruş / Ungarn 40 fillér
Luxemburg, Sydsteiermark 25 Pfg.

Uavensvillet
i Tromsø

Signal

**Første-
styrmanden
ved peilekompasset**
Til „U-båtmøte på høyde
med New York“
i dette nummer

PK-fotos: krigs-
korrrespondent Buchheim

Livsrom — slagord og virkelighet

Begrepet livsrom blir ofte mistydet. „Signal“ påtar seg å vise hva Tyskland som forkjemper for den europeiske uavhengighet forstår med livsrom.

som for største delen lever av å bearbeide de råstoffer som englenderne etter forgodtbefinnende kunde unndra dem.

For cirka et halvt decennium siden, da diskusjonen om Europas framtidige skikkelse slo an en skarpere tone og allerede gikk mot avgjørelsen med våpnene, dukket parolen „livsrom“ opp og gikk straks over hele verden. Det store nummer som ble gjort av denne parole, skyldtes den kjensgjerning at Tysklands motstandere mente å kunne tillegge dette begrep en tendens som det oprinnelig ikke hadde. De påsto at begrepet „livsrom“, som var preget i Tyskland, selvfølgelig inneholdt imperialistiske tendenser.

Av parolen ble der et slagord som et menneske med dømmekraft på forhånd har mistro til.

Begrepsbestemmelsen livsrom kommer fra „geopolitikken“s vitenskap som ser det som sin hovedoppgave å etterspore lovene for de vekselvirkninger som består mellom jordens geografiske beskaffenhet og folkenes historie. Først og framst må det slås fast at der ikke menes det rom som et folk trenger for å leve, som det derfor må erobre og beherske. Det dreier seg snarere om en krets av forhold, virkninger og motvirkninger mellom folkene, som særlig berører et folks liv. Herunder ligger vekten på et slags autarki i forsyningen så vel som i forsvaret. Grunnforestillingen er at større rom med stater, som er henvist til hverandre i forsyning og avsetning, finner sammen, og at der på denne måte oppstår autarke dannelser som er tilpasset verdensforholdene idag: folkesamfunn.

Man må vende tilbake til utgangspunktet for diskusjonen hvor parolen om livsrom fenget, ikke bare i Tyskland, men i hele verden. Dengang uttalte den engelske premierminister Baldwin at Storbritannias grenser lå ved Rhinen. Noe lignende uttalte endog australiere og amerikanere. Ved overenskomst erklærte England den såkalte „polske korridor“, hvis uhensiktsmessighet og urettferdighet stadig var blitt erkjent i vestmaktens toneangivende publisitet, for å være en del av den britiske sikkerhet. I Tyskland ble dette følt som et inngrep i den tyske nasjons livsrettigheter. England betrakter, som det stadig tydeligere framgår av diskusjonen i det siste decennium, hele verden som sitt livsrom og betegner det som krenkelse av dets interesser hvis der ett eller annet sted i verden oppstår en stat eller en koalisjon av stater som ikke er underkastet det britiske verdensherredømmes lover og dets såkalte bevegelsesfrihet. Derfor rettet den britiske innsigelse seg ikke bare mot Tyskland, men også mot Japan hvor det faktiske forhold, når det dreier seg om slagordet „livsrom“, om mulig kommer ennå tydeligere for dagen. I begge tilfelle dreier det seg om land som er sterkt overbefolket og med et voksende folketall som bare vanskelig kan ernære seg på egen jord, om land

I verdenspolitikens brennpunkter har utviklingen i mellomtiden gått langt ut over livsromteorien. Prøven på eksemplet er gjort. I begge tilfelle kan der settes realiteter mot slagordet. Riktignok blir der i Asia så vel som i Europa ført krig ennå, og meget i de politiske forhold har ennå ikke fått sin endelige form. Men under trykket av krigen, som hviler på alle, trer nettopp de drivende krefter og fordelene fram i en utvikling som vil føre til sammenfatningen av store geopolitiske rom. Disse rom karakteriseres ved at de blir bebodd av folk med like behov, av folk som er henvist til hverandre og som bestreber seg på med organiseringen av denne likeartethet å gi sitt sosiale og økonomiske liv en stabilitet og sikkerhet som ikke var mulig etter den første verdenskrigs ødeleggelse.

For dette formål må folkesamfunnet gjøres til en verdenspolitisk manøverdiktig institusjon. Det må kunne forsvare seg mot et verdensmarkeds prisdannelser f. eks. i Chicago, som ikke svarer til behovet og truer med å ødelegge dets substans, bøndene. Det må likeledes sette som mål for en felles streben å bli herre over dets krigsviktige råstoffer. Det må endelig også være i stand til å kjempe for dette deres interessefellesskap som deres folks lykke, ro og velstand beror på.

Det er en selvfølge at et slikt samfunn, som vi nettopp har omtalt, ikke kan bli uten ledelse. Det er like så selvfølgelig at arbeidet må fordeles innenfor dette folkesamfunn. Men det er også like så sikkert at den ledende stat, med verdens nuværende moralske og ideelle nivå, skader sine egne interesser og setter i fare grunnlaget for hele idéen, dersom den ikke sørger for en rettferdig utjevning mellom interessene til de stater som hører til et livsrom. Av målmennene for et diktatur av de angelsaksiske verdensmarkeder blir det stadig hevdet at Tyskland vil lamme industrien eller hindre at den utbygges i mange europeiske stater. Hvis Tyskland hadde denne hensikt, vilde det trykke disse folk ned til agrarnasjoners ringe kjøpekraft, disse stater vilde derfor falle bort som dets kunder, hvorved til slutt det europeiske livsroms selvforsyning og endelig den størst mulige sikkerhet for livet i selve Tyskland, vilde bli satt i fare.

At Tyskland ikke tenker på slikt vil alle de ansvarlige statsmenn i Europa være klar over, som i de siste to år har deltatt sammen med Tyskland i oppbygningen av et europeisk livsrom. Dette livsrom Europa kan bare oppfylle sin hensikt når det mobiliserer alle europeiske folks interesser i denne utvikling og forener dem til en virksom varetagelse av deres livsrettigheter i en verden som består av flere autonome livskretser.

Dr. R. F.

For

ALLE OPGAVER:

Øieblikksbilder • sport

landskap • portrett

videnskap • teknikk

For

ALLE TYPER NEGATIVMATERIALER

Rullefilm • plater • miniatyrfilm

FRANKE & HEIDECKE, BRAUNSCHWEIG

Liska

Kampscene fra det italienske frontavsnitt i øst

To store sovjetpanservogner har i grålysningen brutt inn i forpostlinjen. De italienske maskingeværer er makteløse mot kolossene, men de italienske infanterister tar allikevel behjertet kampen opp med håndgranater. Dekket av busker og grofter kommer de inn på fienden, og de klatrer opp på den første panservogn fra en kant hvor dens våpen ikke kan nå dem. En buntladning i tårnluken tilintetgjør motstanderen. På samme måten beseires også den andre vognen

PK-tegning: krigskorrespondent H. Liska

Erobret bytte fra 250 kriger...

Spania

Jamaica
Gibraltor
Trinidad

FØRSTE PAROLE: NED MED SPANIA! England frarøvet Spania, den ledende verdensmakt i middelalderen, Jamaica i 1655 og Gibraltor i 1704. Senere fortrente det så spanjerne fra deres besittelser i Florida. Under napoleonskrigene røvet britene Trinidad, årene etter understøttet de de sydamerikanske staters frafall

Portugal

Ormuz
Bombay
Rhodesia

ANNEN PAROLE: ARV FRA PORTUGAL! England utnyttet omkring 1600 forvirringen om tronen i Portugal til å ta Portugals viktigste besittelse på Indias vestkyst til Ormuz. I 1661 fikk det tak i Bombay, mot slutten av det 19. århundre besatte det Rhodesia. Allerede i 1820 hadde britene tilføyd det portugisiske imperium et støt da de understøttet Brasils uavhengighetsbestrebelse

Nederland

St. Helena
Tobago
Guiana
Ceylon
Kapkolonien
Malakka
Transvaal
Boer-republikken

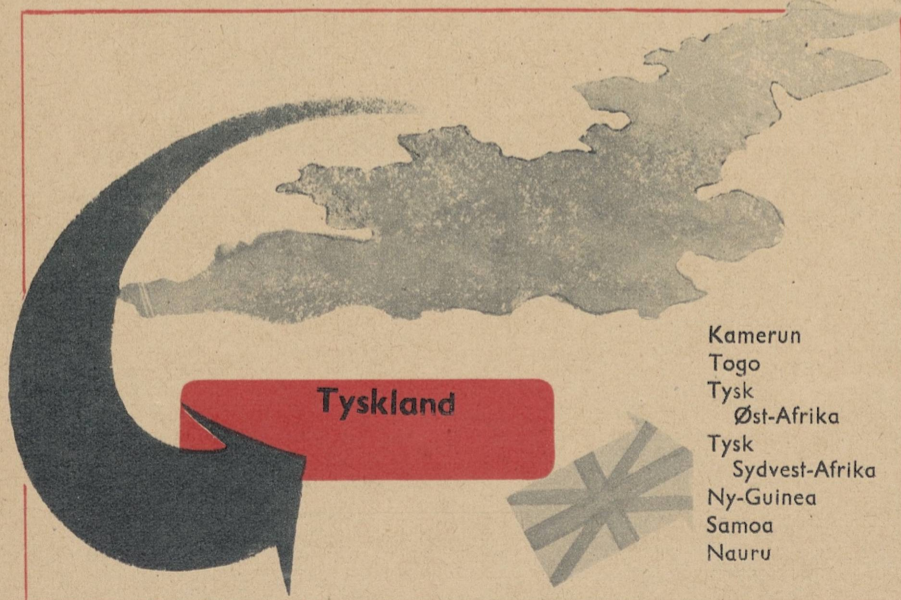
TREDJE PAROLE: TA FRA NEDERLAND. I midten av det 17. århundre tilrev England seg den nederlandske koloni Ny-Amsterdam i Nord-Amerika og omdøpte stedet til New York. Få år senere besatte englenderne St. Helena, ett århundre senere øya Tobago i Vest-India. Det rikeste bytte tilfalt dem under napoleonskrigene: Guiana, Ceylon, Kapkolonien og noe senere Malakka. I 1877 og 1902 erobret England de nederlandske kolonier i Syd-Afrika: Transvaal og Boer-republikken

Frankrike

Jersey
Guernsey
New Foundland
Canada
Den indiske østkyst
Mauritius
Malta
Burma

FJERDE PAROLE: VEKK MED FRANSKMENNENE! Fra det 11. århundre holdt britene som siste pant fra sine hundreårskriger mot Frankrike kanaløyene Jersey og Guernsey besatt. I 1713 berøvet de franskmennene New Foundland og Acoadia, i 1763 Canada og de viktigste besittelser i Øst-India. Under napoleonskrigene berøvet de dem Seychellene, Mauritius og Malta, fortrente i det 18. århundre Frankrike fra Burma og forskjertset 100 år senere i Fashoda Frankrikes forhåpninger med hensyn til Sudan

Tyskland

Kamerun
Togo
Tysk Øst-Afrika
Tysk Sydvest-Afrika
Ny-Guinea
Samoa
Nauru

FEMTE PAROLE: HOLD TYSKLAND NEDE! I 1914 hadde England påstått at det ikke kjempet for å utvide sine kolonier, men etter 1918 samlet det inn som et velkomment bytte hovedparten av de tyske kolonier: deler av Kamerun og Togo, Tysk Øst-Afrika, Tysk Sydvest-Afrika, Ny-Guinea, Samoa og stillehavsøya Nauru

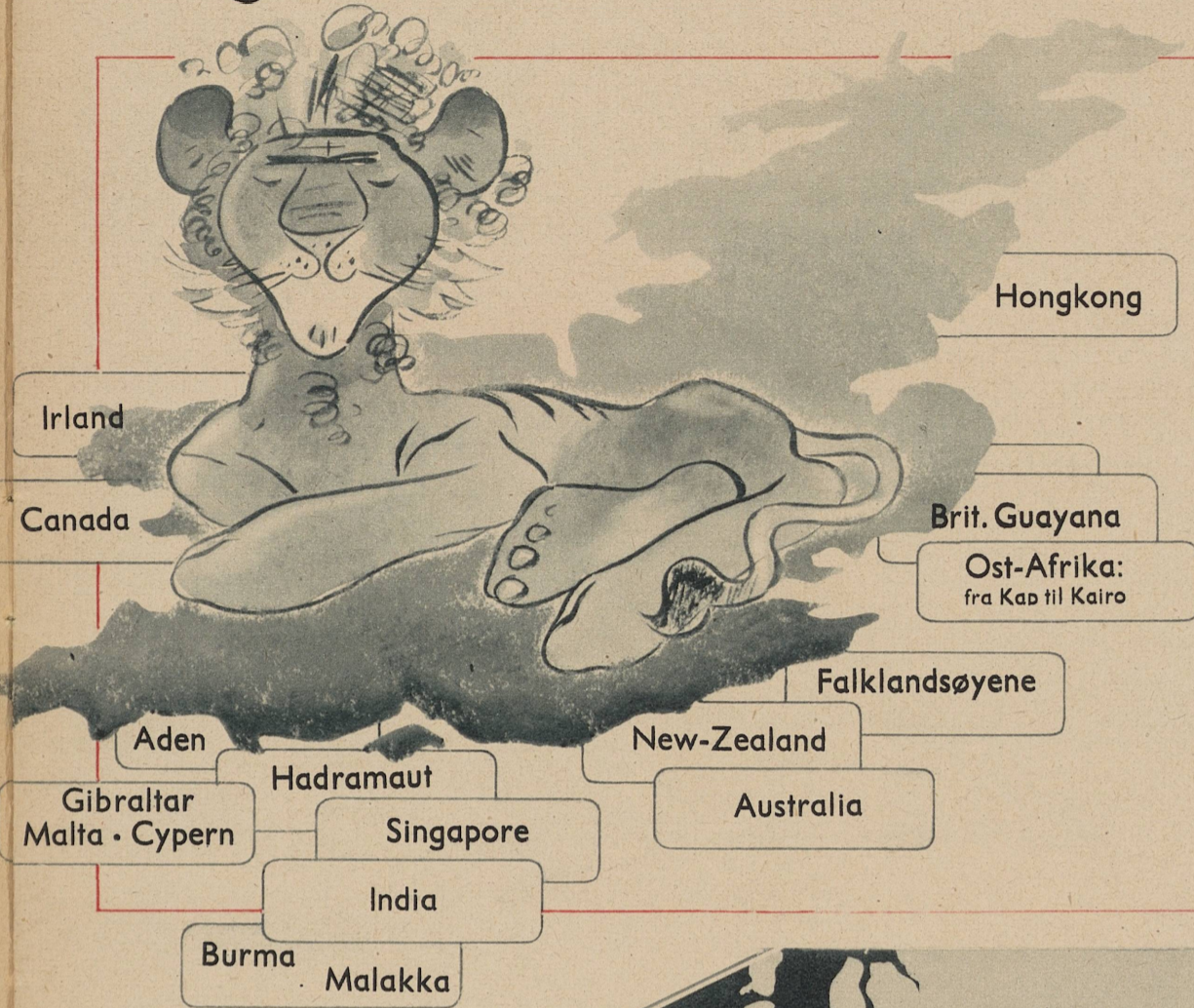

**Tyrkia, China
og så videre**

Cypern
Egypt
Transjordan
Irak
Palestina
Aden
Hadramaut
Hongkong
Falklandsøyene

DEN EVIGE BRITISKE PAROLE: TA...! Fra tyrkene tok britene i det 19. og 20. århundre Cypern, Egypt, Transjordan, Irak, Palestina og de arabiske innflytelsessfærer Aden og Hadramaut, fra kineserne Hongkong, fra argentinerne Falklandsøyene, fra thailenderne i 1909 noen provinser til komplementering av egne besittelser

...og så: PAX BRITANNICA

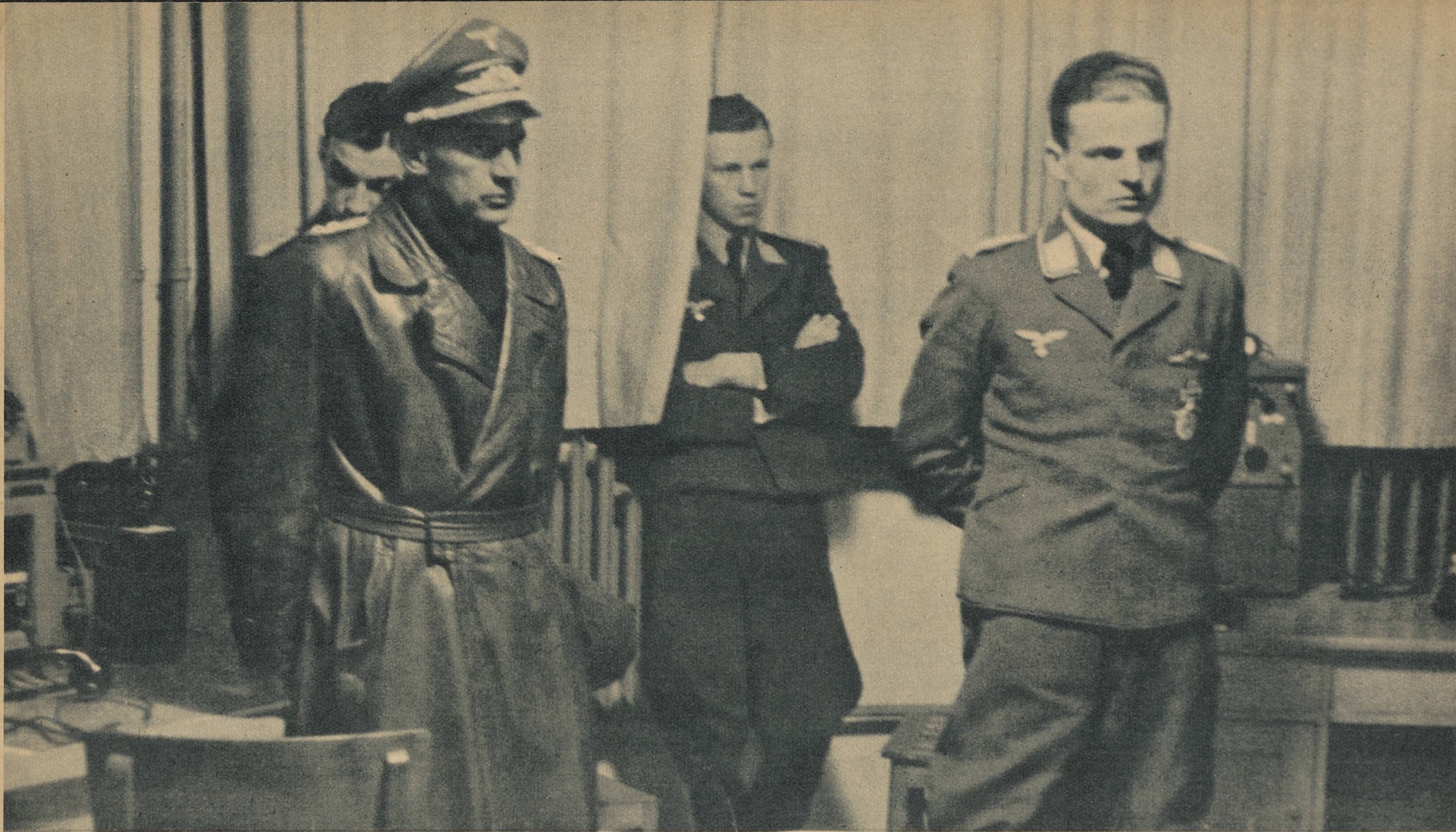
Imperiet er mett

For hver englander arbeider 11 mennesker. Denne enkle formel forteller tydeligst om imperiets betydning for Storbritannia. Der bor 45 millioner mennesker på de britiske øyer. Ca. 500 millioner mennesker (av ialt 2 milliarder) var forent i Imperiet etter 1918 da det hadde sin største utstrekning. 39 millioner kvadratkilometer (av ialt 140 millioner kvadratkilometer på hele jorden) ble behersket fra London, forholdet mellom Storbritannias areal og Imperiets var over 1:150. Britenes indirekte, men ikke mindre virksomme innflytelse på tallrike selvstendige stater ga dem høve til å styre mere enn halve verden. 250 kriger gjennom nesten like så mange år var nødvendig for å grunnlegge denne makt. Men en forstyrrelse av den naturlige orden lar seg ikke opprettholde i verden i lengden, de første tegn er der allerede:

Imperiet smuldrer opp

EN NY PAROLE BLIR TIL: VEKK FRA ENGLAND! For britene var USAs frafall det første tilbakeslag i deres imperiepolitikk. Den egentlige oppløsning har imidlertid vist seg først etter 1939: Først mistet England Jersey og Guernsey. Derpå forpaktet USA støttepunkter på New Foundland, Bermudas, Bahama, Trinidad, Britisk Guiana, Jamaica, Antigua, Santa Lucia og overtok praktisk talt disse områder. Canada og Australia sluttet seg intimt til USA. I India, Egypt og Syd-Afrika vokste frihetsbestrebelsene, Irland holdt seg borte fra den engelske krig — og Japan erobret Hongkong, Malaya, Singapore, Borneo, Burma og Ny-Guinea

... og holde ut! Det er det viktigste," mener kaptein K., kommandør for en natt-jagerflygruppe. Natt etter natt ligger jagerflyene derfor på lur i fektningsstanden. Denne ventingen synes å være helt ødeleggende, men det er simpelthen tjeneste, og alle vet at resultatet av deres natlige jakt avhenger av — kunsten å vente!

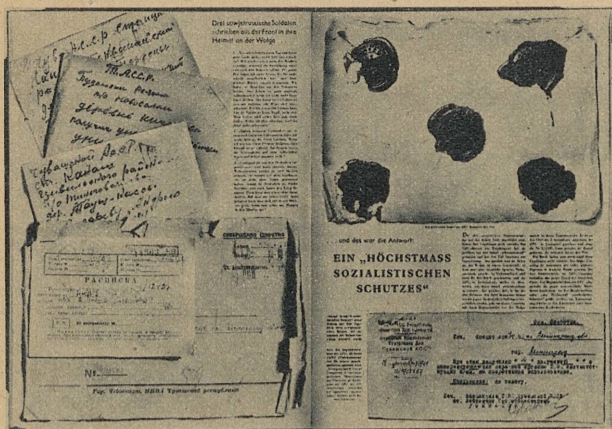
Vente — bare vente

De ventende menns minespill røper ingen opphisselse. De mange hundre like netter har gjort dem til mestre i ventekunsten. Rolig hører de sin kommandørs ord i telefonen. Lytteapparater og lyskastere har grepet fienden i deres jaktområde

Ute på den nattemørke plass står flyene, den største alarmberedskap er nådd: "Alle mann på plass!" Neste dag melder OKW-beretningen om nye nedskytninger — de har ikke ventet forgjeves →

...Signal- gjenga i forrige nummer tre sovjetrussiske soldaterbrev som av tyske tropper ble funnet blant dokumenter tilhørende GPU. Fra det samme erobrede bytte stammer et annet, meget opplysende dokument, som likelødes stotil rådighet for „Signal“ og som der her bringes et utdrag av

EN SOVJETMAJORS DAGBOK

Der kommer nettopp ordre om å marsjere til B. Jeg blir mere og mere nervøs. Der mangler bilringer og bensin. Noen av mine folk mangler også. Vi kjører i retning av Tula, overnatter i bilen, vilde videre da det lysnet, men da satte skytingen inn. Motstanderen angriper med bomber. Det smeller fra maskingeværene, og luftvernkanonene tordner. Endelig forsvinner de tyske flyene, uten at vi har oppdaget et eneste av våre jagerfly.

Staben er forlagt til byen X. Gatene er øde og forlatte. Sivillbefolkningen er borte, og hele bydelene er nesten feiet bort. Tyske bombefly kommer og kaster fullstendig uhindret ned sin last. Hæren vår er ikke det som vi hadde vennet oss til å tro, og som de der hjemme vel enn tror. Der er forferdelige mangler. Derfor strander vår store røde armés angrep fullstendig. De av våre soldater som stammer fra de områder, som er besatt av tyskerne, er urolige. Man forteller meg at de vil hjem. Situasjonen er meget vanskelig. Opplevelsene og den sløve uvirksomhet i stillingene virker oppløsende. Kommandører og kommissærer tyr til flasken. Mange soldater kommer ikke tilbake fra rekognoseringer. Dessuten har fienden forsterket sine stillinger og kampmidler overordentlig. Vi blir beskyttet kraftig.

Jeg føler meg temmelig nedfor.

Jeg kom helt nedslått tilbake til min stilling fra den siste konferanse om situasjonen. Det står dårlig til med oss. Vet da Moskva ikke hvorledes det virkelig ser ut ved fronten? Jeg skriver disse linjene i en jordhytte i skinnen fra et talglys. Situasjonen er fortvilet. Jeg gremmer meg over at fienden atter har vunnet en seier, et nytt, stort gjennombrudd skal ha lykkes for ham. Nu nettopp skyter vårt artilleri kraftig. Vårt infanteri forbereder seg til angrep. Der kom ordre til at vi skulde gjenerebre den tapte stilling. Men etterretningstjenesten arbeider slett. I etappen sitter der feiging som allerede har besluttet å trekke seg tilbake. Rot og hjelpeløshet. Nu trengte man en sterk neve og en gjennomtenkt angrepsplan.

Før det gikk løs, trådte det tyske luftvåpen i aksjon. Hele divisjonen ble slått. Soldatene er overlatt til sin skjebne, og divisjonen er uten ledelse. Til vår overraskelse rykker tyskerne ikke

etter. Man burde angripe! Men med hva? Vi er for kraftløse. Til høyre, nesten i ryggen på oss, ser man den store byen Y. brenne. Vi blir omringet... Hva gjør generalene våre? De tenker seg om... Resultatet er gåtefullt, men allerede kjent: fronten er i fare, man trekker seg unna omringningen, men hva så?

Klokken 22 om kvelden kom jeg til generalmajor P. Vi drøftet situasjonen sammen. Han sa at de kjempende tropper ikke kunde hjelpe. Så spurte han meg umotivert: „Hvor mange mann har De skutt i mellomtiden?“ Skulde det være hån? Kommendanten besørger en liter vodka. Vi vil drikke og så sove. Kanskje blir det bedre...

Mørke utsikter

Motstanderen har ennå engang kilt seg ordentlig inn i fronten vår. Ledelsen svikter, troppene oppfører seg hjelpe-løst. Endelig gikk våre panservogner til aksjon og gjorde godt arbeide. Men etterat de hadde utført sitt oppdrag, trakk de seg tilbake til landsbyen Sh. Her angrep tyskerne dem fra luften.

Våre snilde dumrianer var blitt stående på en flekk uten å kamuflere seg. En artillerioffiser kommer nettopp og forteller meg nesten det samme om batteriene. Tyskerne har bombardert dem grundig. Artilleriet gikk ikke i stilling, enskjønt det hadde ammunisjon, men der forelå ingen ordre.

Ledelsen lar tøylene henge

Sterk skytning... garden rykker fram i forreste linje, den skal være underlagt kommandøren for Z.-divisjon. Alle er nervøse. Men panikk kan man ikke tale om. Jeg blir i jordhytten min, utenfor står bilen min kjøreklar. Vi venter på generalen, men generalen treffer ingen avgjørelse, han venter på ordre fra Moskva. Det vilde være bedre om man lot arméene ha større selvstendighet under sine operasjoner. På denne måte hemmer man bare initiativet.

Jeg er lei for at jeg må forlate jordhytten min. Vi har bodd lenge i denne skogen og følt oss vel. Det drønner i luften av tyske fly, men i tre dager har vi ikke sett et eneste av våre egne fly.

Overkommandoen over hele avsnittet er nu, selv om det bare er forbigående, blitt overdradd til general P. Da jeg kom til ham, mottok han meg med ordene: „Nå, vil man snart skyte meg også?“

„Hvorfor det?“ spør jeg. Da svarer han: „Jo, har da nu fått ansvaret for hele svineriet“. Hvoipå jeg: „Etter en slik utnevning må man overta kommandoen og prøve å vinne seiren. Hva har det med skytingen å gjøre?“ — „Men ser du da ikke hvilken situasjon fronten befinner seg i? Og selv jeg vet ikke engang hvilke forband de to arméer ennå rår over og hvor de befinner seg.“

Jeg hadde ikke hatt blunn på øinene hele natten, men om morgenen drakk vi vodka og spiste godt til frokost. Derpå sov jeg godt flere timer i bilen. Jeg ble vekket og måtte oppta forbindelse med general N.s kvarter.

Jeg kom til en by hvor hele befolkningen er blitt hjemme... Man hører ikke et skudd, og alt ser ut som om det ikke eksisterer noen krig. Jeg også glemmer for en kort tid dens redsler...

Jeg sto tidlig opp fordi jeg var helt gjennomfrossen og hadde stygge drømmer. I kvarteret får jeg vite hvorledes situasjonen er. Hele tiden flyr fiendtlige fly over oss. Det snødde, og om kvelden satte vi fyr på leiren vår. Det ble et veldig flammeskjær og rundt omkring en fryktelig kanonade. Man fikk det praktfulleste fyrverkeri helt gratis. Etter et par timer ble det stille, og den mørke natten var vakker...

Vi sov fire mann i bilen. Det var pokker så kaldt. Klokken syv sto vi opp. Det snødde tett. Vi spiste av gamle forråd og kunde besørge oss noe varmt vann. Teen varmet oss. Jeg møtte kamerat J. fra nabodivisjonen. Han fortalte meg at divisjonen hadde 75% tap, og at dens kampstyrke praktisk talt var kommet ned på nullpunktet.

Jeg virrer omkring

Befolkningen her og i de andre landsbyer i egnen tar ikke meget vennlig mot oss. Overalt branntomter, overalt likene av falne. Dertil beskytes vi hele tiden. Sulten og trett går jeg omkring i skogen. Avdelingene våre er slått, vår tilførsel er ødelagt. Jeg skriver ved bålet i skogen. I morges mistet jeg folkene mine og ble alene blant fremmede. Divisjonen oppløser seg.

Jeg tilbrakte natten i skogen. I tre dager har vi ikke fått en skive brød. Der er mange soldater i skogen, men bare sjelden ser man en offiser. Tyskerne beskjøt oss da vi marsjerte nordover. På U.jernbanestasjon tok vi imot proviant. Jeg fant et ullteppe, en feltflaske og en brødpose. Det snør og regner om hverandre. Jeg plages av en merkelig tørst. Vi drakk myrvann. Mot kveld kom vi til Sh. Det var kaldt. Vi gjorde opp bål og tørket fotlappene våre. Derpå gikk vi til kollektivbruket og hentet halm. Det var meget urolig om natten.

Den neste morgen våknet jeg av kulden. Soldater hadde allerede gjort opp bål. Jeg tørket frakken min som var så stiv som en stokk. Så ble det en smule te, og det bar videre... I dagvis har vi ikke hatt noe brød. Da vi kom til skogkanten, ble det skutt på oss. Vi sprang over banelement. Vi ble oppdaget igjen og beskyttet. Natten var fryktelig kald.

Om morgenen var der intet å spise og intet å drikke. Vi fortsatte marsjen gjennom skogen. Henimot klokken tolv om middagen gjorde vi holdt, tørket fotlappene våre, spiste grøt og suppe, det ble et lite stykke kjøtt for fire mann... Nu må vi over en stor sjåse som ligger under tysk ild. Igår, da jeg gikk over baneovergangen, mistet jeg ullteppet mitt. Det var leit, for det er djevelsk kaldt.

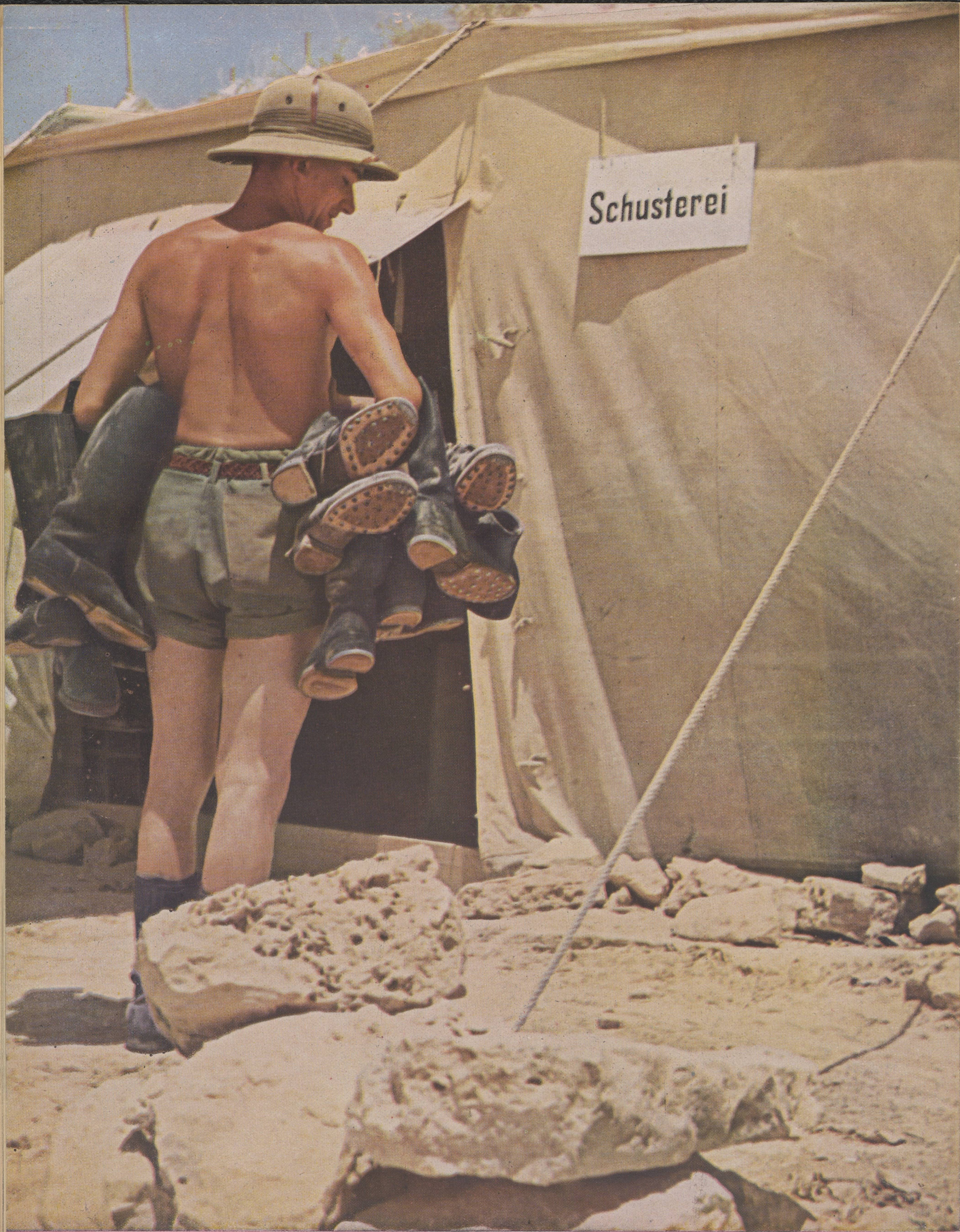
Hele natten gjennom marsjerte vi i et ugjennomtrengelig mørke. Høyre foten min er hovnet opp. Jeg har vanskelig for å gå. Vi gjorde endelig holdt i grålysningen og varmet oss ved et bål. Vi rastet et par timer, men uten å sove. Vi hadde ikke noe å spise.

Halvdelen av oss har ikke lenger noen våpen. Vi sendte framover speidere, men vi så ikke mere til dem. Maskingeværild setter inn. Tyskerne...

Her ender dagboken. Man vet ikke noe mere om majorens skjebne.

→
Vitebegjærighet. En sovjetisk panserkoloss, tilintetgjort av tysk antitankskyts, oppfordrer til inngående undersøkelse
Foto: PK-billedkorrespondent Leinberger

Noen kampdager i ørkenen er over — og kompaniskomakeren har fullt op å gjøre

Mellom slagene

Den første pausen mellom Rommels seier og framstøt i april 1941 og det første slaget 1941, varte to måneder. Til englendernes store offensiv i november/januar var fem måneder gått. Rommel med sine storartede tyske og italienske soldater stoppet engelskmennene og slo dem tilbake. Nu er det for tredje gang ro i Afrika. Tilsynelatende...

PK.-Foto:
Krigskorrespondent Kenneweg

UNDERHOLDNING MED EN KAMELEON

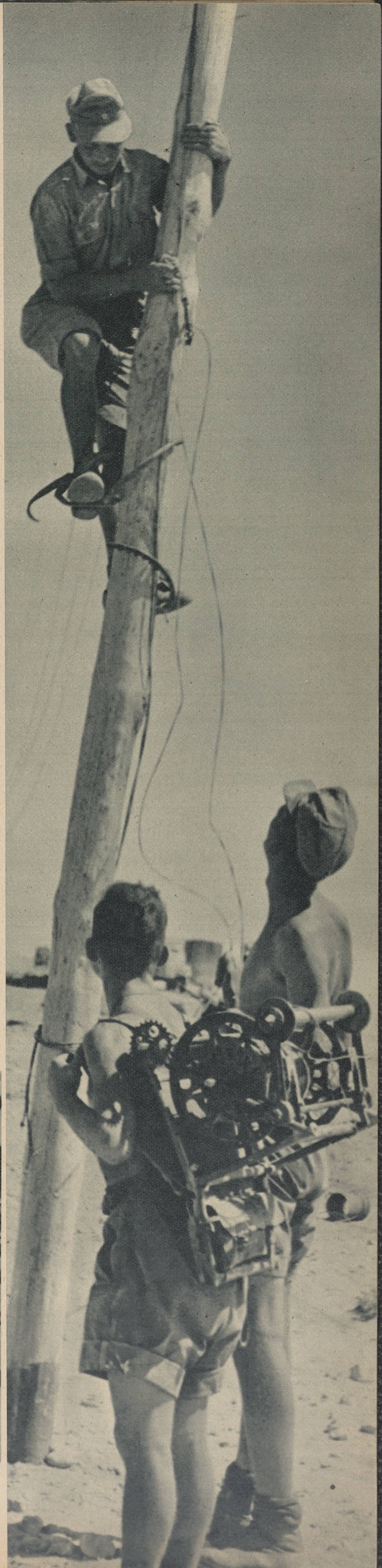
VED DENNE MUREN HOLDT DE RAST... Tyskere og italienere, engelskmenn, indere og polakker har på denne husveggen i Derna ved Via Balbia, veien til Tobruk, etterlatt seg innskrifter og tegninger

SKYGGE FOR BILRINGEN

EN BOK KOM I FELTPOSTEN FEILEN MÅ FINNES

HEMMELIGHETEN

DEN MENNESKELIGE ÅND, IKKE MASKINEN SEIRER I ET SLAG

II. del

„Signal“ avslutter i dag sin undersøkelse av den sjelelige hemmelighet ved den tyske armé og dens seire. Heri omhandles tyskernes aversjon mot spesialisering; der fortelles om elleveårige gutter som tillales som voksne, om en godmodig matros som ble borgergeneral, om general Wavells lengsel etter soldater som er en blanding av bokserere og fasadeklatrere og hvorledes det gikk med disse i ørkenen; i det hele tatt kommer der mange selsomme temaer på tale som ikke står i de angelsaksiske ordbøker, men som man bør stifte nærmere bekjentskap med hvis man vil forstå den verdensrevolusjon som denne krig betyr

Utlendinger som forsøker å danne seg et bilde av tyske forhold, gir ofte uttrykk for den gale oppfatning at i den gamle armé var det bare den monarkiske idé som ansportet den tyske soldat og som var den tyske disiplins grunnlag. Med Wilhelm II's abdikasjon trodde man at det var forbi med den levende tradisjon i den tyske hær. Men det faktiske forhold er at den tyske hærs grunnvoll er folkets sjel, og ikke statsformen.

Om soldatens instinkt overfor ledelsen

Det er en skjebnesvanger feiltagelse når enkelte politikere mener og også offentlig gir uttrykk for den oppfatning at Adolf Hitler er et slags monarkisk surrogat for tyskerne. For den tyske soldat — og enhver tysker er soldat — er spørsmålet om statsformen et hensiktsmessighets spørsmål med henblikk på de statsidéer, som vi tidligere har omtalt.

Adolf Hitler er det tyske folks fører og hans jordiske liv er liksom tidsmessig begrenset som ethvert annet menneskes. Tror man virkelig at det tyske folks militære kraft vilde opphøre, når det ikke lengre er representert ved Adolf Hitler? I denne forbindelse er det kanskje på sin plass å si et par ord om den tyske forsvarsmakts forhold til Adolf Hitler. Det synes som om man ennå har lite kjennskap til dette forhold i utlandet. Kjennetegnet på en god soldat er ikke bare hans taperhet og hans kunnskaper. Den gode soldat er også i besittelse av et meget godt instinkt for den militære ledelse og herunder er ordet „militær ledelse“ ment i videste forstand. Den gode soldat har en liksom fin teft for en underoffisers som for den øverstbefalendes kvalifikasjoner. Og instinktmessig bekjenner han seg til Adolf Hitler. Han har tillit til ham som sin øverstbefalende, for hans instinkt sier ham at han er den rette.

Noen ord om litteratur

En av de mest populære bøker i de siste år i Tyskland var en humoristisk roman av Ehm Welk, „Hedningene i Kummerow“. I denne blir de eventyr skildret som ungdommen i landsbyen Kummerow i Pommern opplever. Bl. a. blir det også fortalt følgende begivenhet: Mølleren har vært i byen og

kjøpt seg en fin hest for en billig pris. Han kommer så stolt kjørende inn i landsbyen med denne hesten, men oppdager imidlertid at han har vært ute for en svindler. Hesten lider av en merkelig nervøsitet som gir seg utslag i at den ofte lar hodet dingle frem og tilbake mellom forbenene uten påvislig grunn. Mølleren tror at han kan få hesten til å slutte med denne uvane ved å pryde den og han slår den så nesten halvdød. Da mølleren er en brutal kar, våger ikke naboene hans straks å gripe inn. Men den gamle gjeter i landsbyen kaster seg mellom mølleren og hesten og landsbyguttene faller over mølleren og slår ham til jorden. Mølleren henvender seg til politiet og det ser ut som om saken skal bli gjenstand for en rettslig undersøkelse. I påvente av denne undersøkelse sitter så medlemmene av kommunestyret sammen i trykket stemning og herunder faller den bemerkning som det kommer an på her: „Hvis retten får vite at vi her i Kummerow har tillatt at en hest blir slått fordervet, så får aldri en gutt fra vår landsby lov til å tjene i kavaleriet.“

Jernkorset fire ganger i løpet av 130 år

Dette hjertesukk er karakteristisk for det tyske gemytt. Det er nemlig en skrekkelig tanke for en tysker, at man ikke skulde holde ham for å være verdig til å tjene i det minste ved det samme våpen som hans fedre. I Tyskland gas der flere regimenter — og de finnes ennå i dag — som ikke har rekruttert sine soldater fra innrulleringskontorene som jo har å sørge for fordelingen av de vernepliktige til de forskjellige troppeavdelinger. Disse regimenter hadde ikke bruk for innrulleringskontorene, da de alltid hadde nok av frivillige. Dette hadde ikke noe å gjøre med de særlig smukke uniformer som disse regimentene hadde, men det hang sammen med sønnes tradisjonelle ønske om å tjene i samme regiment som faren, helt bortsett fra om

DEN SISTE PARADE. På grunn av Versailles-traktaten måtte kadett-skolen i Lichterfelde lukkes i 1920 etter å ha bestått i 200 år. Fra denne skole stammer en stor prosent av offiserene innen den tyske vernemakt. Til venstre, bak skolens kommandør von Bardeleben, general Ludendorff

faren hadde vært menig soldat eller offiser. For bare å nevne et av disse regimenter: „Die Lübbener Jäger“ bestod alltid av soldater som hadde meldt seg som frivillige. I mange prøyssiske hjem ser man fedrenes dekorasjoner henge i glass og ramme. Det er aldeles ikke så sjelden at fire generasjoner av en familie har fått jernkorset, oldefaren i 1813, bestefaren i 1870, faren i 1914—18 og sønnen i 1939—42. Forøvrig forhindrer ikke denne forbundenhet med tradisjonen at også tyskeren føler den hardhet, ubekvemmelighet og det i en viss grad nedverdiggende som ligger i eksersisen, særlig i begynnelsen.

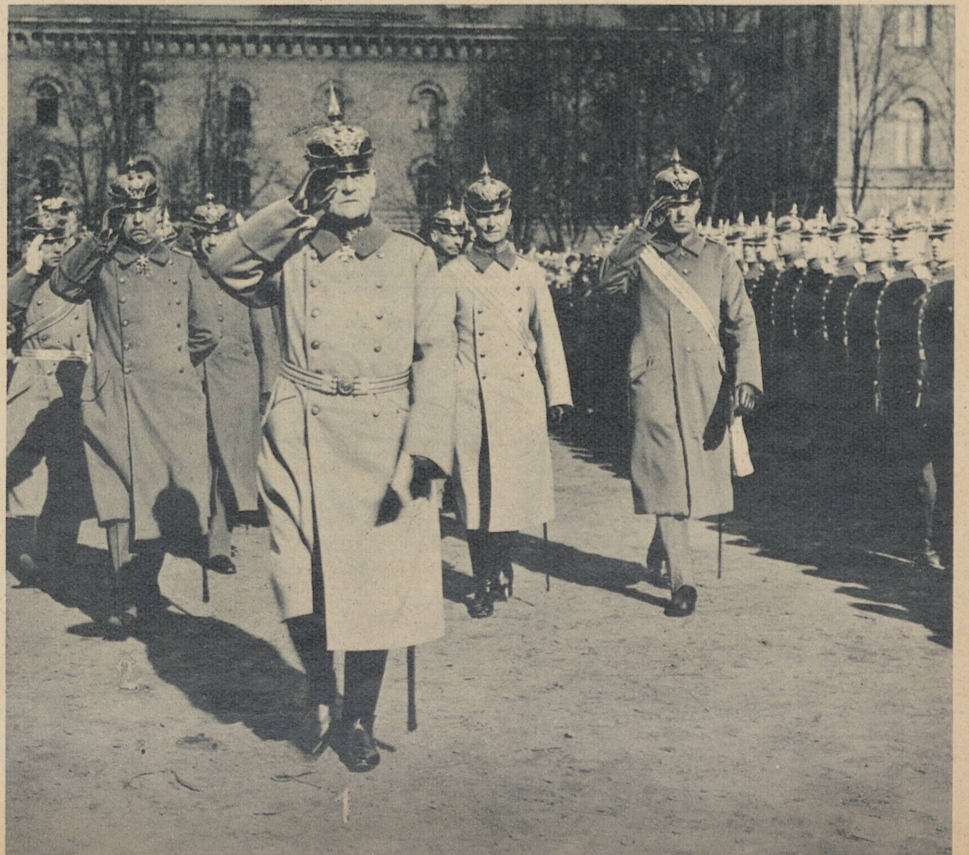
Tradisjonen er ikke form, men ånd

Handlingen i Ehm Welks roman foregår omkring år 1900. Av den grunn vil man kanskje innvende at de slutninger man kommer til av denne, ikke kan stemme for året 1940, for siden den gang er også landbefolkningen kommet under storbyenes innflytelse, likesom jordbrukets teknikk har medført at hesten ikke lengre spiller den samme rolle som før. Det er derfor ikke sikkert at enhver bondegutt nu har den selvfulgelige lyst til kavaleriet. Hertil kommer at de seksten år etter krigen hvor Tyskland ikke hadde noen verneplikt, kan ha sonderrevet tradisjonens bånd. Disse innvendinger er feilaktige, eller i ethvert fall bare delvis riktige. Her er det tale om menneskenes sjel-liv. Tradisjonsidéens virkning vilde jo bare være utvortes, hvis dens aktivitet var bundet til en bestemt uniform, til et bestemt våpen eller krigsmateriell. Formene kan uten vanskelighet forvandles, når de bare er besjelt av en sterk ånd. Det er denne ånd og dens stadige tilstedeværelse som det kommer an på i den prøyssisk-tyske tradisjon; fakkelen må gis videre til neste generasjon. Det er særdeles betegnende for tyskernes tradisjonsbundne sjel-liv at alle de partier som kjempet om makten

i det republikanske interimsrike hadde organisert seg i militære former, enten det nu var „Roter Frontkämpferbund“, „Reichsbanner Schwarz-Rot-Gold“, „Jungdeutscher Orden“, „Wehrwolf“, „Stahlhelm“ eller „SA.“ og „SS.“. Forskjellen lå bare i betoningen av formen. Også den katolske kirkes ungdomsorganisasjoner la vekt på en stram holdning. I dag kjemper medlemmene av disse organisasjoner, som før sto imot hverandre, alle sammen i den tyske armé; ikke fordi Adolf Hitler har tvunget dem inn i sitt system med vold og makt, men fordi han har forstått å vekke den soldatiske idé med slik kraft, at alle er innforstått med innføringen av den alminnelige verneplikt.

Sporttrening og militærdisiplin

I arméen ser tyskerne et oppdragelsesmiddel som ikke kan erstattes av noe annet, ikke engang av sporten. Sporten spiller riktignok en stor rolle i Tyskland, såvel i det offisielle oppdragelses-system — i skolen, i arbeidstjenesten, i arméen — som i det sivile liv. Den siste Olympiade brakte bevis for dette, og den viste også hvor intensivt den tyske armé går inn for alle sportarter. Den nylig avdøde generalfeltmarsjal von Reichenau var aktiv tennis- og fotballspiller samt fri-idrettsmann og arbeidet ivrig for sportens pleie i hæren. Skjønt han var langt oppe i femtiårene svømte han under det polske felttog som en av de første i sin armé over Weichsel, og staben fulgte generalens eksempel. Sportslig trening inntar en bred plass i soldatens utdannelse. Treningsantrekk hører med til den aktive tyske soldats utrustning. Men den sportslige trening kan ikke erstatte den militære disiplin, da hver især har forskjellige formål. Sporten vekker nok og utvikler noen utmerkede menneskelige dyder som strenghet mot seg selv, mannskapsånd, ridderlighet og evnen til å være en god taper. Men den mili-

HØYTIDELIG FANEOPPTOG. Den tyske forsvarsmakts berømmelige felttegn føres på helteminnedagen forbi der Führer ved Berlins æresmonument

tære disiplin lærer mennesket enn viktigere ting: rank holdning, et åpent blikk, øvelse i å adlyde ordre og aldri å gi opp en sak! Sport er et uforbindtlig spill, en konkurranse som man når som helst kan avbryte. Den militære disiplin vil imidlertid vekke og utvikle egenskaper i mennesket som det har bruk for under alvorlige situasjoner. I sporten står den enkelte for det meste for seg selv alene. Bak ham står i beste fall klubben, og bare sjelden, som f. eks. under en olympiade, hele nasjonen. Soldaten er aldri alene. Alltid står nasjonen bak ham, de tettsluttede rekker av tidligere slekter og med disse nasjonens helter.

Da nu ethvert menneske som har levd i lengre tid innser denne forskjell, så har nettopp i første rekke de eldre mennesker i Tyskland bifalt gjeninnføringen av verneplikten. De visste fra deres ungdom at på selvoppgivelsens karrige åker vokser der blomster med lifligere duft og av

renere farge enn de som drives fram på den fete jord. Kan et tapt slag på sportsplassen opskake et menneskes innerste i den grad som nederlaget i verdenskrigen berørte tyskeren? Ble noen gang de som kom hjem fra sportsplassen behandlet slik som mange tyske offiserer ble behandlet i 1918—19 av den sovjetisk ophissede pøbel i byene? Man spyttet på dem og rev distinksjonene av dem. Allikevel ble disse menn tro mot saken. De pløyde en stenfull åker. Nei, sporten kan ikke sammenlignes med det å være soldat, som er en mere skjebnebundet tilværelse. I oldtiden sa grekerne at havstranden er bra nok for kappløperne, men havet er til for de menn som vil fare skjebnen i møte.

En ung sportsmann blir oppdratt til å vise fairness og kameratskap. Den

unge soldat sverger i sin fane-ed at han vil dø uten frykt. Det å dø er livets mål. Dette er innholdet av all filosofi og av enhver religion. Å ha dette mål for øyet, fordyper livslysten. Det prøyssiske kadettkorps var offisersaspirantenes skole. Det ble opprettet av Fredrik Wilhelm I., Fredrik den store var som kronprins en av dets første kommandører. Den 9. mars 1920 ble kadettkorpsets faner overført til krigsministeriet. Dermed hadde korpset opphørt å eksistere. En parademarsj avsluttet kadettene nesten tohundre-årige historie. Ludendorff marsjerte som det første kompanis høyre fløyemann, akkurat som han som gutt hadde vært det første kompanis høyre fløyemann. For alle disse oldinger, menn, ynglinger og gutter som den 9. mars 1920 for siste gang marsjerte i paradeskritt var det ved deres inntreden i korpset blitt holdt den samme tale. Denne alltid samme tale lød — om ikke ordrett — så dog innholdsmessig således: „Mine herrer!“ (Dette sies til 10- og 11-årige gutter.) „Dere har valgt det skjønneste yrke som gis på denne jord. Dere har det høyeste mål for øyet som det kan gis på denne jord. Her vil vi lære dere å nå dette mål. Dere er her for å lære det som først gir deres liv dets endelige betydning. Dere er her for å lære å dø.“

Kadettkorpsset eksisterer ikke lenger, men dets ånd lever.

For de unge guttene som man snakker så høytidelig til, er disse ordene gåtefulle. Men den framtidige soldat, enten det nu dreier seg om en offisersaspirant eller om en rekrutt ved avleggelse av faneeden, blir ført inn i

denne gåtes opphøyethet og vokser i den inntil han finner dens løsning. Denne innvielse til døden skiller ham endelig ut fra alle andre mennesker.

Ny taktikk krever nye mennesker

Det var den slags tankegang som medførte at tradisjonens bånd ikke ble avrevet.

Tradisjonen har noe fornemt ved seg. Fornemhetens grad viser seg i dens fargesterke symboler. Tyskland kan trygt gi avkall på å avbilde sin militære tradisjons symboler på snapsflasker og tobakksesker. Det bryr seg ikke om å appellere til parvenyen. Tradisjonen er jo bare god når den ikke stivner i seremonier. Det har prøysserne selv fått erfare. Da Fredrik den store overtok den prøyssiske armé fra sin far Fredrik Wilhelm I., foretok han en prøve på troppenes manøvreringskunst. Han var imidlertid ikke tilfreds med resultatet. Han vilde at infanteriet skulde være hurtigere. Infanteriets skyteoverlegenhet var hans ideal. Riktignok skjøt infanteriet hurtig og godt fra deres utgangsstillinger. Men overgangen til en annen oppstilling, f. eks. til karré, tok altfor lang tid, syntes han. Skytepausene var for lange. En mere spredt skytteroppstilling kjente man den gang ikke til, man måtte ikke skyte uten etter ordre. En mer løs og ledig skytterlinje hadde man ikke den gang, da dette er folkehærens kampoppstilling. Før den franske revolusjon hadde man bare leietropper. Leiesoldaten er den som er lettest tilbøyelig til å desertere. Man kan bare la ham kjempe i tettsluttede formasjoner. Fredrik som jo var henvist til leietropper, kunde altså bare nå sitt mål, hvis det lyktes ham å få ikke bare den ene eller andre men alle soldatene til å være hurtigere av seg. Herunder foresvevet der ham en ny fektningsform.

DET STORE ØYEBLIKK.
Der Führer hilser på de sårete

Fortsettes side 14

Den skulde være i stadig bevegelse. For å oppnå dette nye ideal forlangte han flere skritt av infanteriet. Men jo hurtigere soldatene ble, desto større ble kongens fordringer. Til slutt var man kommet til 75 skritt i minuttet. Det ga kongen seg tilfreds med. Med dette hurtige infanteri kunde han omsette de hemmelige tanker som sysselsatte ham, til virkelighet.

Det er ikke tallene som er det avgjørende

Skjebnens ironi vilde at han måtte omsette sine tanker til virkelighet da ikke de hurtigste, men bare de villigste grenaderer sto til hans forføyning. Det var i slaget ved Leuthen. Kongen kjempet med 35 000 mann mot 65 000 østerrikere. Hans infanteri besto ikke av gamle yrkessoldater som i den prøyssiske drill var oppdratt til en slags akrobater, men av hurtig sammenkalle og flyktig utdannede soldater av landets befolkning. Om disse folkene vilde klare 75 skritt, var helt usikkert og lite sannsynlig. Allikevel våget Fredrik å utspille sin store trumf — fordi han måtte —, nemlig den skrå kampoppstilling med stormangrep på fiendens venstre flanke. Han seiret på grunn av sitt geni og sine undergivnes begeistring, idet de utførte alle bevegelser så hurtig som det var nødvendig.

Da Fredrik var død viste det seg at hans etterfølgere ikke var i stand til å vedlikeholde ånden fra Leuthen. Da hadde de i hver mann måttet vekke de sjelelige krefter. Men de trodde bare på mekanikkens ånd og på trolldommen i tallet 75.

Nu triumferte den åndsfattige drill på de prøyssiske kasernplasser; istedenfor å bli utledd, så ble en prøyssisk offiser og krigsteoretiker sett opp til og hyldet, da han mente å ha fått i stand en avgjørende forbedring med sitt forslag om en forandring av det foreskrevne antall skritt i minuttet.

Gamle profetier — nye oppfyllelser

Denne avgudsdyrkelse av tallet var den daværende prøyssiske armés syndefall. Den forkastet erindringen om kongen og hans store generaler til fordel for en bedragerisk tro på mekanikkens ånd og derfor ble de også fullstendig slått av Napoleon i 1806. Han hadde forstått hemmeligheten ved den bevegelige slagorden, prinsippet om fiendens tilintetgjørelse, den ånd som garanterer seieren, det gamle Hellas' triumferende ånd, som Fredrik hadde vakt til live ved Leuthen. Så trådte til slutt Scharnhorst fram på arenaen, førte den prøyssiske armé tilbake til dens idealer og forbandt dens nye liv med idéene fra Leuthen.

I begynnelsen av 1813 skrev Scharnhorst til sin datter: „Selv hvor overlegen fienden enn er... hele krigssituasjonen er slik at i løpet av dette felttog må såvel overlegenheten som seieren tilfalle oss. Dette er jeg fast overbevist om, og du vet at jeg heller pleier å se for mørkt enn for lyst på en sak.“

Siden deres nederlag i 1806 har prøysserne og med dem alle tyskere

ikke lengre noen tro på en tradisjon som bare består i å vareta de rene formaliteter. De tror på ånden fra Leuthen, Belle Alliance, Königgrätz, Sedan og Tannenberg og opprettholder den ved en levende tradisjon. Pleien av denne tradisjon har ikke behov for så mange utvortes symboler. Ånden er aktiv, og ytrer seg i arméens vilje til alltid å holde seg ung og moderne.

En ekte kavalerist kan også bli en god bilmekaniker

Således behøver en bondegutt fra Pommern i 1942 ikke nødvendigvis å bli kavalerist, men hvis det prøyssiske kavaleris ånd lever i ham, Ziethens ånd, da vil han nære et brennende ønske om å bli panserskytter. Generalene Rommel, Guderian og Kleist, for bare å nevne noen få navn av de mange, kom ikke til verden som mekanikere, liksom lite som de fleste av deres folk, og allikevel behersker de den tekniske side av sine unge våpen bedre enn sine motstandere. De gjør det fordi de er fylt av tradisjonens ånd, som i like høy grad innbefatter valget av de riktige midler som viljen til seier. Det kommer ut på ett om dette middel i går var hesten og i dag sykkel, motorsykkel eller flak, fly eller under vannsbåt.

Det er aldeles ingen hemmelighet — for de utenlandske korrespondenter har jo telegrafert det utover hele verden — at under Adolf Hitlers innmarsj i Østerrike ble et ganske pent antall tyske tanks liggende igjen på veien. Men den hvis tanker ikke blir hengende igjen ved denne foreteelse, kan bare konstatere at dette uunngåelige utdannelsessymptom forlengst var overvunnet og ikke gjentok seg da det polske felttog begynte. Derav kan man slutte at vi temmelig hurtig har lært å omgås tanks. Det er allikevel absurd å ville anta at en kavalerist skulde ha bedre anlegg for å bli bilmekaniker enn et annet menneske. Altså må det være andre årsaker til stede. Disse ligger i tradisjonen. Denne tradisjons fundament er bekjennelsen til fryktløshet. „Vær bare ikke redd“, og hvorfor skulde tyskerne være redde for maskiner, hvor dog forhåpentlig ingen vil bestride at de har oppfunnet både bensinmotoren og råoljemotoren.

Over 40 oberster og generaler fra mannskapsstanden kommanderer i den tyske forsvarsmakt

Verden befinner seg i utvikling og bare den tradisjon er noe verd som har en positiv innstilling til denne utviklingens ånd. Tyskernes kamp om deres, folkefelleskap var meget hard og gikk fra generasjon til generasjon. Arméen har meget hurtig gjort folkefelleskapet til en selvfølgelig kjensgjerning innen sine rekker. Det mest iøynefallende kjennetegn på dette fellesskap er den samme forpleining. En offiser har ikke i noe tilfelle en annen eller bedre forpleining enn den menige soldat. Inntar en offiser sine måltider utenfor kasernen så får han den samme kostgodtgjørelse som den menige mann.

DER ER DE!

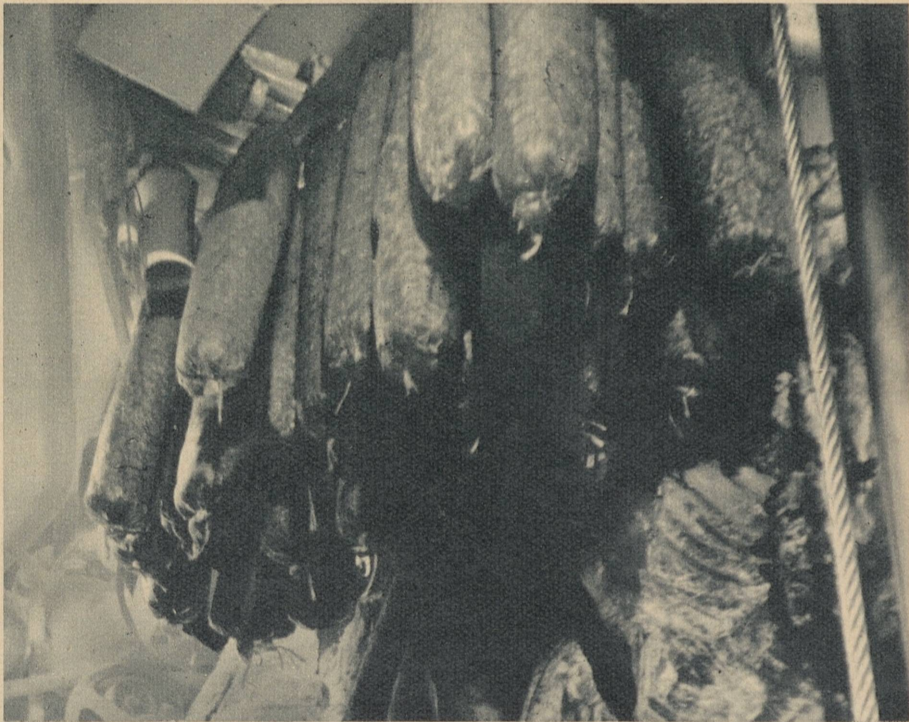
Et møte til

foreskrevet tid på det foreskrevne punkt
på høyde med New York

PK.-Marine-krigskorrespondent Buchheim forteller:

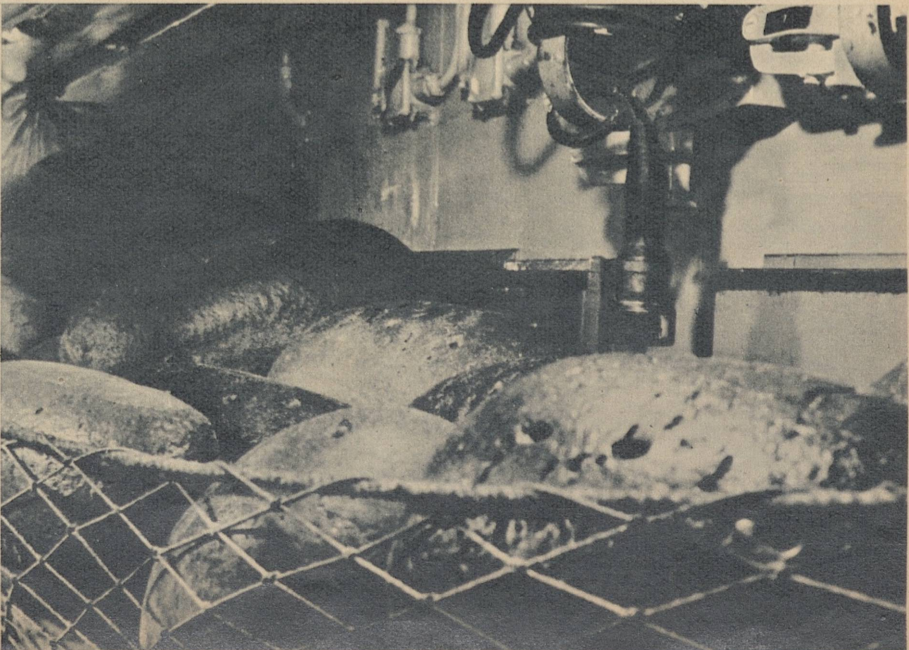

... For mange dager siden, kort før utløpet, så det rotet ut i forrommet i vår ubåt. Men hva må ikke stues vekk, før det store tokt begynner...

... Mellom manometre, rør og håndhjul dingler kjempemessige polser og delikate skinker...

... og de kolossale brød for det lange tokt mot fienden fyller hengekøylene under taket...

... Vi har krysset Atlanterhavet og be-
finner oss nu på — vårt jaktområde ...

↓ ... Det er trukket opp til storm; vaken på broen har en hard tårn: med intens opp-
merksomhet speider man mot horisonten etter røkskyer og mot himmelem etter fly ... →

Offisersrangen kan oppnås av enhver tysker som er verdig til militærtjeneste. Herkomst eller utdannelse spiller ingen rolle. Den tidligere begunstigelse av slike ynglinger som hadde avlagt en bestemt eksamen, „die Einjährigen“, er nu opphevet. Isteden har disse skoleelever rett til før sin innkallelse til arméen, å melde seg som offisersaspiranter. De øvrige offisersaspiranter melder seg som sådanne først etter at de er blitt innkalt og blir oppnevnt av sine foresatte. I denne forbindelse må nevnes at der finnes over 40 oberster og generaler i den tyske forsvarsmakt som er kommet fra mannskapsstanden; de tjenstgjør nu som regimentskommandører o. s. v.

Det vilde ha vært flere, hvis vi ikke hele seksten år hadde måttet nøye oss med den lille armé på hundretusen mann, hvor avansementsmuligheten på grunn av den tolvårige tjenestetid var meget begrenset. Under krigen kan ingen tysker bli offiser, hvis han ikke gjennom et bestemt tidsrom har bestått sin prøve som underfører ved fronten.

Hvorledes kommer masseappellene av nye offiserer i stand?

I utlandet berettes ofte om de taler som Adolf Hitler holder for offisersaspiranter som snart skal bli offiserer. De færreste mennesker i utlandet vet at hver enkelt av disse vordende offiserer allerede har stått sin prøve ved fronten, og at han dessuten har fått en meget intensiv avsluttende utdannelse med henblikk på sin framtidige virksomhet og at han må bestå slutteksamenen før han kan bli offiser. Med visse mellomrom forsamler der seg stadig nye titusener av disse offisersaspiranter i Berlins sportpalass til appell foran der Führer. Her er blomsten av den tyske ungdom forsamlet. Her står arbeider-sønner ved siden av den unge adelige, håndverkeren ved siden av akademikeren. Der finnes i dag ingen offiser i den tyske armé som ikke allerede har stått sin prøve foran fienden, enten i den første verdenskrig eller i den nuværende.

Hvorledes kan så disse masseappeller av offisersaspiranter i Berlins sportpalass — tross de strenge betingelser — stadig finne sted? Av den enkle grunn at det tyske folk av alle stender, ledet av tradisjonens makt, leverer en stadig stigende strøm av aspiranter for offisersløpebanen, enskjønt det tyske folk vet nøye beskjed om den høye andel av falske offiserer i denne krig i forhold til de alminnelige tap. Det som ansporer til å slå inn på offisersløpebanen, er utsikten til å få føre og befale når man har lært å adlyde. I sitt siste brev til sin datter sa den døende Scharnhorst, som det ikke mer var forunt å føre hovedkommandoen mot Napoleon: „Alle mine syv ordener ga jeg gjerne hen for én dags kommando!“

Den tyske offiser kan bare gjøre regning på en liten lønn — en løytnant har ikke stort mer enn det dobbelte av en menig soldats lønn — den samme kost og den større fare. Men på den annen side er han i besittelse av sine underordnedes ubetingede lydighet, deres frivillige respekt og deres kameratskap. Han tjener altså for ærens skyld. Blant de tyske fronttropper vet

hver mann av erfaring at ingen offiser gir en befaling som han ikke er beredt til selv å utføre som førstemann. Derfor gis der intet „umulig“ i denne armé.

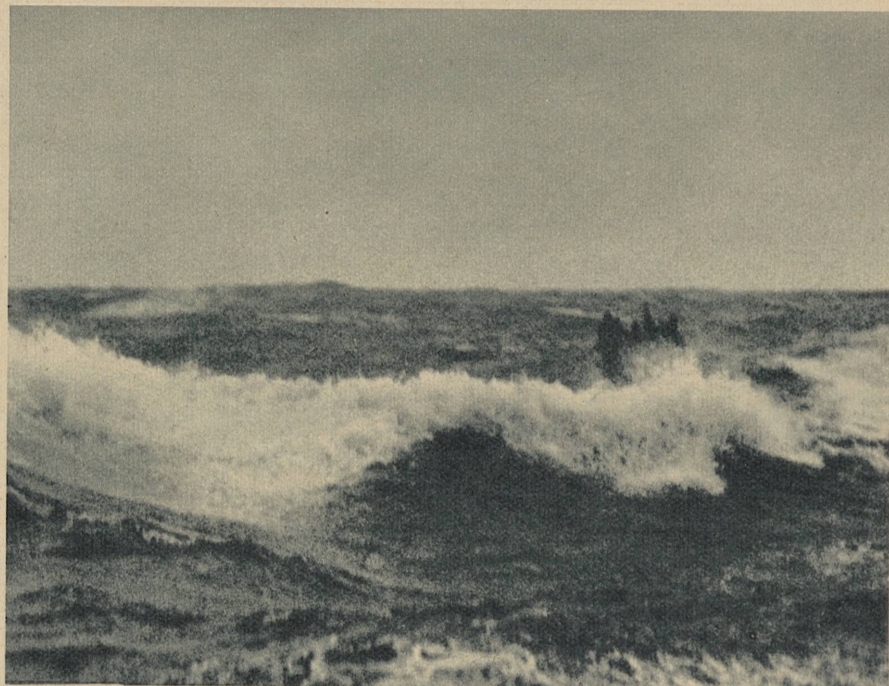
Taktikk er vel og bra — med gode soldater

De mange tyske generalers heltedød i denne krig er det røde segl under den anskuelse om stat og folk som enhver tysker nærer siden Fredrik den store og siden generalene Schwerin, Knobelsdorff og Scharnhorsts heltedød, uansett hvor sterkt denne gjør seg gjeldende i hans bevissthet. Hvis det ikke var slik, så kunde det aldri ha lyktes for denne armé å gå inn i denne krig med én improvisert makt og allikevel klare å utdanne de manglende seksten årganger i løpet av de bare tredve måneder den hittil har vart. Ut-dannelsen foregår i alle våpenarter, og infanteristenes er den mest kompliserte, da de jo er arméens kjerne. Ut-dannelsen av disse seksten årganger er et faktum som er meget viktigere enn påstanden om denne eller hin taktiske hemmelige lære. Taktikk er bare på sin plass, når der står godt utdannede tropper til forføyning. Uten slike tropper er enhver høyere taktikk bare en illusjon. Med menn som er hentet like fra gaten, kan man nok bygge en barrikade, men man kan ikke sette dem til å storme en moderne tre-etasjes bunker. Det viste Franco verden i den spanske borgerkrig. Nei, man kommer ikke forbi den erkjennelse at for å utdanne sivilister til stormsoldater så overraskende hurtig som tyskerne gjør det, må der være et sjelelig beredskap til stede hos disse sivilister. De må være innstillet på å bli riktige soldater på kort tid; ja, de må ikke bare være innstillet på det, men de må også være i besittelse av de nødvendige sjelelige og kroppslige evner til det. Evnen til å være soldat er minst liksom viktig som lysten til å være soldat. Det var denne soldatmessige begavelse som skjenket seieren til Fridericus Rex's så hurtig utdannede grenaderer ved Leuthen, og det var stoltheten over deres infanteristiske prestasjoner som fikk kongen til å uttale: „I mitt infanteri er hver mann en Cæsar!“ Etter nederlaget på Kreta begynte man i den engelske presse å skrive om de tyske „allroundsoldater“. I det tyske språk kjenner man ikke dette begrep, man må anvende flere ord for å gjengi den riktige mening. Allerede herav fråmgår at den tyske soldats vesen ikke kan forklares med sportens ordforråd. Faktum er at den tyske soldat til tross for de forskjellige våpenarter i grunnen alltid er den samme. Tendensen til å søke å overvinne spesialiseringen er et betegnende trekk i det tyske vesen. (Goethe er det lysende eksempel på det tyske universalmenneske.)

General Wavell stilte opp en forbindelse mellom bokser og fasadeklatrer som et ideal av en soldat. Nu, de soldater som hadde nytt godt av denne Wavells oppdragelse, sto gjentagne ganger overfor general Rommel i ørkenen, og ble like så mange ganger slått, og det av soldater som aldeles

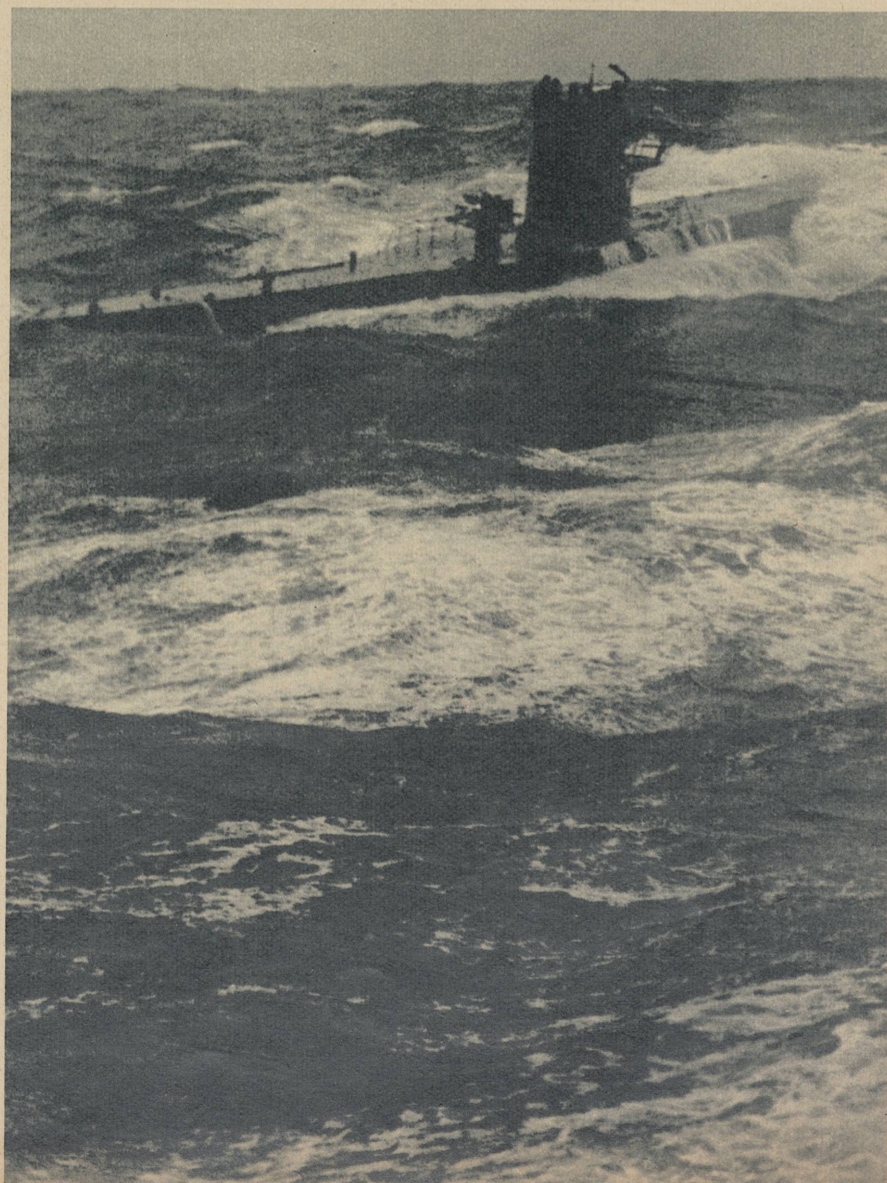

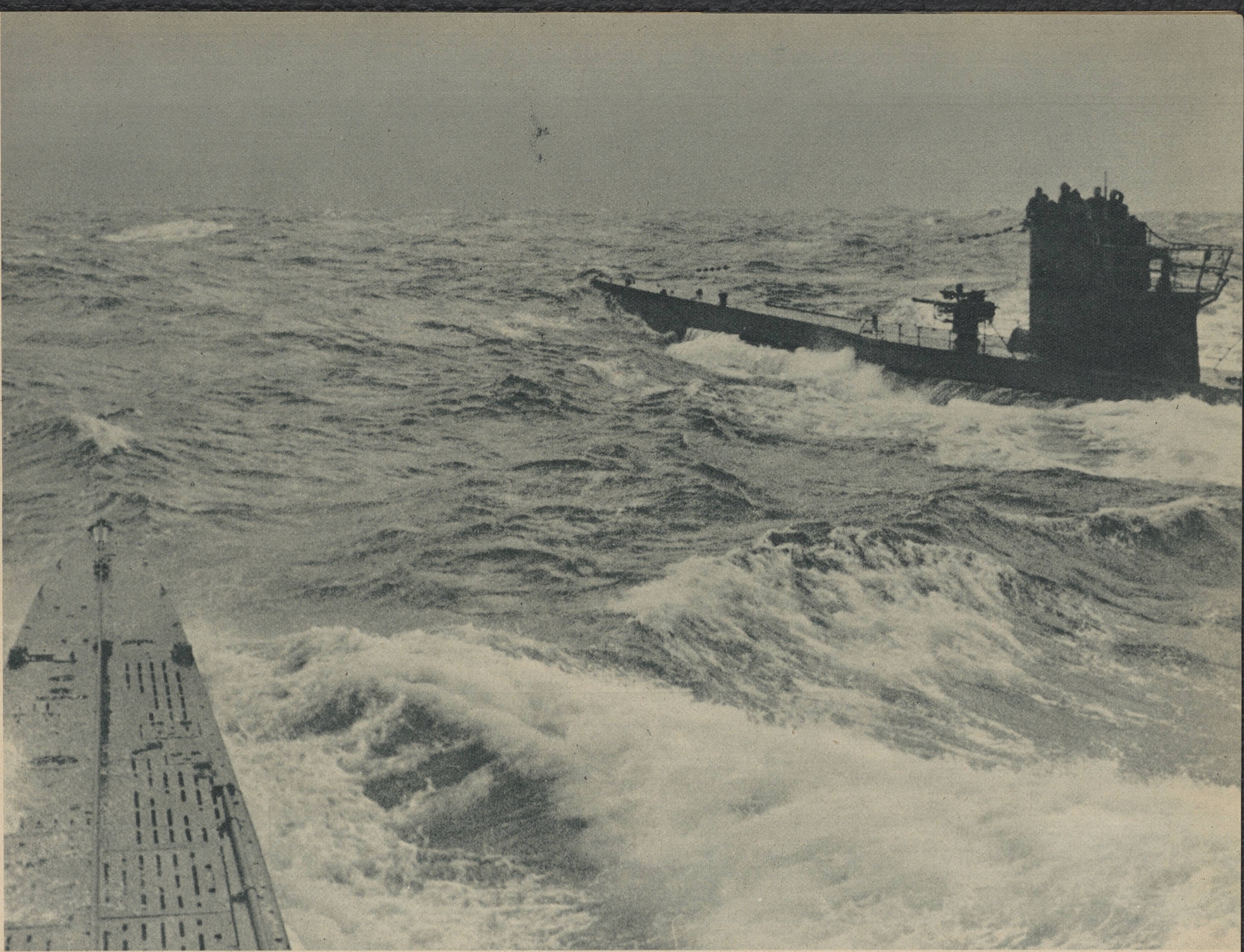
...og etter partneren fra det foreskrevne møte. Styrbord forut oppdages plutselig et svart punkt — det er...

...tårnet på en oppdukkende ubåt. Kameratene! Det foreskrevne møte er lykkes...

...Til tross for det opprørte hav glir båtene med sakte fart tett forbi hverandre — det gjelder jo...

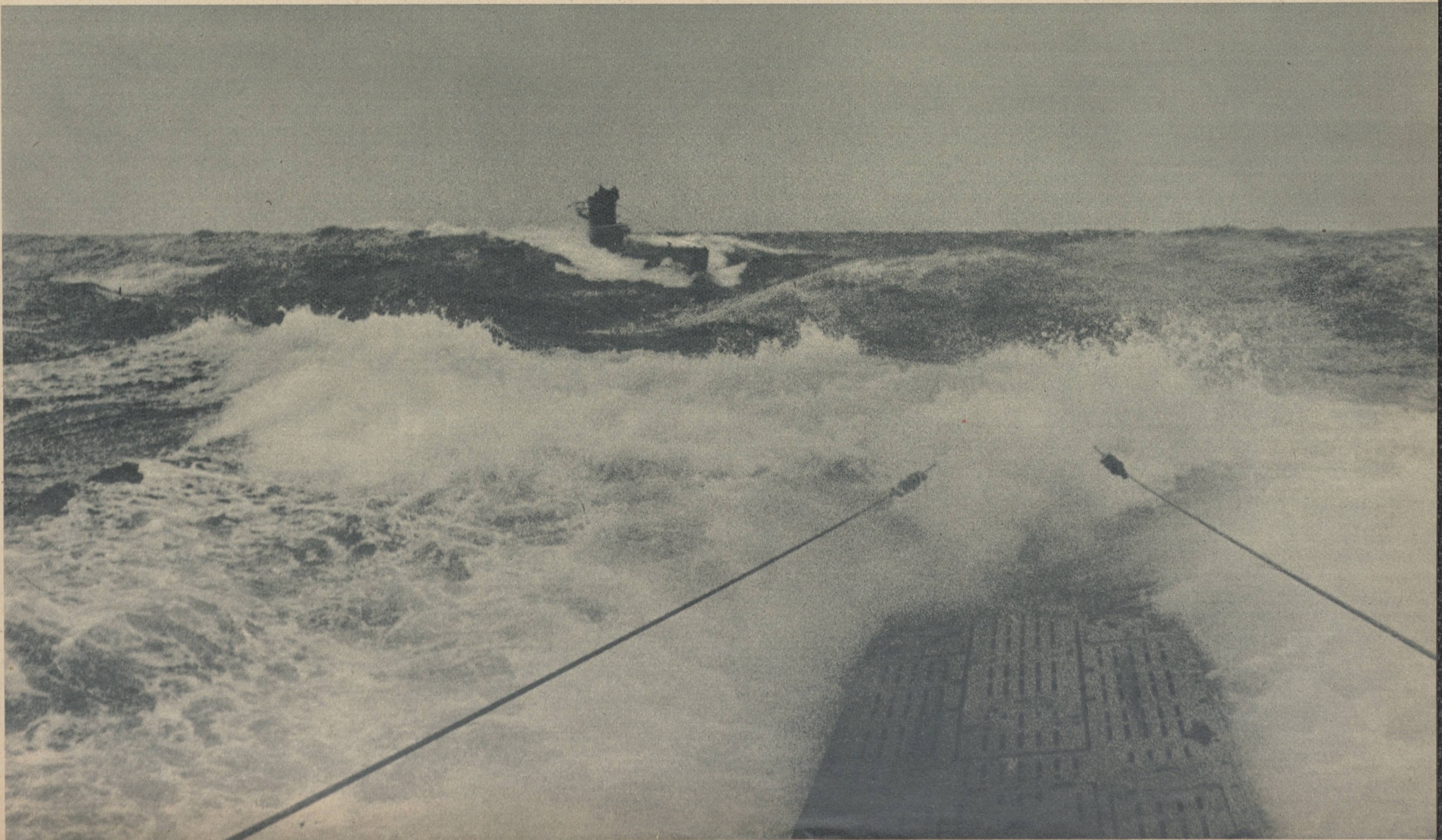

... å benytte den korte tid til utveksling av bestemte meddelelser og erfaringer — over de skummende brottsjøer. Man hadde også meget annet å fortelle...

Fotos:
PK-krigskorrespondent Buchhelm

... Men plikten kaller og jaktiveren gjør seg snart gjeldende igjen. Båtene gjenopptar med full fart sin gamle kurs foran USA's kyst

„Normandie“. Frankrikes stolthet, en passasjerdamper på 83 000 tonn, var blitt beslaglagt av Roosevelt og skulde ombygges til hangarskipet „Lafayette“. Under ombyggingen oppsto det en kjempebrann, som forvandlet det flotte skip til et hjelpeløst vrak

Et vrak— og en maske

Under vennskaps maske forhandlet Sir Stafford Cripps, representant for den vaklende britiske imperialisme og Stalins venn, med representanter for India.

HEMMELIGHETEN Fortsatt fra side 16

ikke var noen „ørkenspesialister“, da de kom til Afrika. På alle krigsskueplasser som den tyske soldat kom til, i nord og i sør, i sand og i søle, i kulde og i hete, viste han seg å være en „all-roundsoldat“. Overalt det samme friske pågangsmot og handledyktighet. Den tyske soldat blir oppdratt til under enhver omstendighet å foreta noe. Setningen om at det er bedre å gjøre noe galt enn aldeles ikke å gjøre noe, er grunnlaget for hans utdannelse. Sunn menneskeforstand skal være ledetråden for all handling og ikke en eller annen spesialforskrift. Den tyske armés underførere er prektige eksempler på sunn forstand parret med handlekraft. Målet for den tyske soldateroppdragelse er å utvikle personligheten. Veien dit fører over lydigheten. Befalingens dypere betydning, altså evnen til ikke bare å kunne befare, men også til å rive til seg befalsmyndigheten når situasjonen forlanger det, skal vekkes og utvikles i enhver tysk soldat. Her er et eksempel på dette:

Prøysseren i vokskabinettet

Under syvårskrigen forundret verden seg i den grad over den evne som „der alte Fritz“ hadde til stadig å reise seg igjen, at man i de europeiske byer begynte å stille opp voksfigurer av den store konge og vise dem fram for penger. I Lissabon trengte mengden seg sammen for å se og beundre en av disse figurer. Da brøt en ung mann seg gjennom rekkene og ropte idet tårene strømmet ned over ansiktet hans: „Kjære dere, se på meg, jeg er også en prøysser!“ Det var naturligvis bare til å le av, men det blir slutt på latteren når vi hører, at den unge mann var ølbryggeren Nettelbeck, den gang en reisende håndverker og matros. Over en menneskealder senere, i året 1807, da franskmennene beleiret Kolberg, var det den samme Nettelbeck, nu en gammel mann, som virkelig viste seg som en prøysser. Han var borgeradjutant hos major Gneisenau og var sjelen i motstanden mot å overgi festningen. Inntil Gneisenau fikk ordre til å overta festningens forsvar, hadde sivilisten Nettelbeck med sablen i hånden sverget på ikke å overgi festningen. Gneisenau kunde holde Kolberg, fordi Nettelbeck med sitt heltemodige eksempel oppildnet enhver til å gjøre sitt ytterste.

Prins Eugen og alle Wedells

Den historien om borgeren Nettelbeck lærer hvert prøyssisk barn i skolen. Den viser den prøyssiske evne til

å handle akkurat som kongene. Denne evne er stadig blitt sterkere jo mer prøysserne utviklet seg til et statsfolk, og endelig til sammen med alle andre tyskere til et riksfolk. De prøyssiske egenskaper viste seg å være ekte tysk natur, og jo lengre tyskerne skred fram på sin vei, desto mer kom denne indre kjerne til syne. De østerrikske alpejegeres heltebedrifter skulde ha levert verden det avgjørende bevis på at der ikke finnes noen stammeforskjell på dette riksfolks heltemot. Det var i forutelse om denne kjensgjerning at den svære tyske krysser „Prins Eugen“ fikk sin tradisjonsordre: På den store østerrikske hærførers fødselsdag heiser den den gamle K. og K. marines krigsflagg. Således vokste det tyske folk stadig fastere sammen i sin tradisjon og således står den tyske armés under foran verden i dag. Verdenskrigssoldatene fra Chemin des Dames står sammen med dem som kjempet i Polen, ynglingene fra Narvik sammen med dem som stormet Maginotlinjen, fallskjermsspringerne fra Krøta med ubåtsheltene fra Atlanterhavsslaget, infanteristen fra østens søle ved siden av panserskytterne fra Cyrenaika.

Den gamle general og den unge rekruitt, den ungdommelige oberst og den gamle korporal fra verdenskrigen er alle forbundet med hinannen ved et felles bånd. Det er ånden fra Leuthen, koldblodighetens og fryktløshetens ånd, den prøyssiske tradisjon som også gir mannen på den ensomme post den visshet: Du er ikke alene, dine kamerater omringer deg, bak deg står de døde og du vil komme til å stå bak de kommende.

Den herligste prøyssiske anekdote er den som forteller hvordan Fredrik den store rir over slagmarken nedbøyd av smerte over at hans yndling, rytteroffiseren von Wedell er falt. „Wedell, Wedell!“ ropte kongen utover slagmarken, som om han med sitt rop kunde kalle den unge døde helt tilbake til livet. Men midt under kongens fortvilte rop rettet der seg en korporal opp av en haug med døde og sårede og sa med en siste kraftanstrengelse: „Majestet, her ligger det bare Wedells!“ Kongen tøylet sin hest, stirret lenge på den døende og sa: „Han ga meg en god lære, det takker jeg ham for.“

Prøysserne har ikke glemt denne gode lære. I de gyldne fredstider betrakter hver av dem seg som en Wedell, men enhver av dem er også, når krigen kommer, beredt til å dø som en Wedell. Denne deres holdning i krig og fred er det som betinger deres visshet om å seire.

MOT OG BESLUTTSOMHET. I spissen for sine tropper stormer kaptein von Möllendorf, Fredrik den ansens senere så berømte feltmarsjal, landsbyen Leuthen

Tegning av Adolf Menzel, med tillatelse av Forlaget I.A. Seemann, Leipzig

Flybanen over „bekken“: Tysk fjernskytts fyrer på militære mål på den britiske kyst

Foto: Lt. Frontz
Foto: PK-billedkorrespondent Tritschler

Brekjern mot Sovjetfronten: Tunge tyske panservogner på vei til innsats

UNGE ØRNER

Tysklands flyverngdom får sin førmilitære utdannelse i NS-flykorpset — og innvies her i glideflyvningen ved spaken i skole-glideflyet

Blomster
foran Gilde-
husenes gamle,
kostelige front
i Bruxelles

Når motstanderen vet hva motstanderen gjør...

*Hvordan man avslører målets
hemmeligheter*

Et gammelt fransk soldaterordspråk sier: „Når motstanderen vet hva motstanderen gjør, slår motstanderen motstanderen.“ En grundig rekognosering var fra de tidligste tider hovedbetingelsen for seieren. Etter at krigen ikke lenger innskrenker seg til den smale sonen hvor mann sloss mot mann, men også hele innlandet hører med til fronten, måtte rekognoseringen også innta en bredere plass.

Midlene og metodene veksler med oppgavene. Man er for lengst kommet bort fra det stadium da man alene stolte på en flink speiders gode øyne. Fotoapparatets ubestikkelige øye er med sin presisjon og sin uklødelige optiske hukommelse et uunnværlig hjelpemiddel. Og flyet med sin ubundethet og hurtighet framtvinger ved hjelp av fotoapparatet i fugleperspektiv et innblikk i de fiendtlige stillinger, om de er aldri så bortgjemt og godt kamuflert, og det foretar rekognoseringer hundrevis av kilometer bak den fiendtlige frontlinje. Det tyske hovedkvarter har idag meget bedre rede på fiendens bevegelser enn i noen annen krig tidligere. Dette skyldes i første rekke de såkalte „bilde- og oppmålingspelotonger“, av hvis arbeid vi idag bringer noen bilder. Ennu i året 1915 anså luftfotograferingen for å være en ganske morsom lek som man ikke kunde tillegge noen praktisk verdi. Dette standpunkt endret seg radikalt da bevegelseskrigen stivnet i en stillingskrig og soldatene gravet seg ned i jorden og derved unndro seg den direkte sikt. Allerede i verdenskrigen ble nesten 7 millioner kvadratkilometer fotografert og utnyttet. Idag bringer luftfotografiet, enten det nu er tatt opp med håndkameraet eller med andre presisjonsinstrumenter som f. eks. rekkebildeapparatet, stadig verdifullt med hjem. Ved siden av den normale oppklaringsvirksomhet leverer luftbildet på en enkel og rask måte kart over det tilbakelagte område eller beriktiger og aktualiserer allerede forhåndenværende kart. Fjernkameraet, som med stort hell er blitt brukt i hæren, skaffer oss med sin lange brennvidde innblikk i de fiendtlige stillinger på flere kilometers avstand og er til stor hjelp for artilleriet for å kontrollere virkningen av nedslagene. Alle metoder innen den vitenskapelige oppmålingsvirksomhet, — som å rette opp forregnede bilder, sammenføyning av luftfotoet ved hjelp av retningspunkter på jorden, den stereoskopiske utnyttelse, — hører idag til det alminnelige arbeid som påligger hærens „bildepelotonger“. For innen den nye forsvarsmakt har man forstått verdien av den moderne rekognoseringsteknikk og er fast bestemt på å utnytte dens muligheter.

Fra luftfoto til kartopptegning

Det opprinnelige luftfoto tilfredsstillende sjelden uten videre de strenge krav som stilles av artilleriobservatøren. Derfor blir bildene ved hjelp av optiske instrumenter rettet opp, og derved danner de grunnlaget for karttegningen

De viktigste luftbilder blir kontrollert og resultatet overført på et bykart. Om ikke lenge har kampflyene og det tunge artilleri nye lokkende mål foran seg

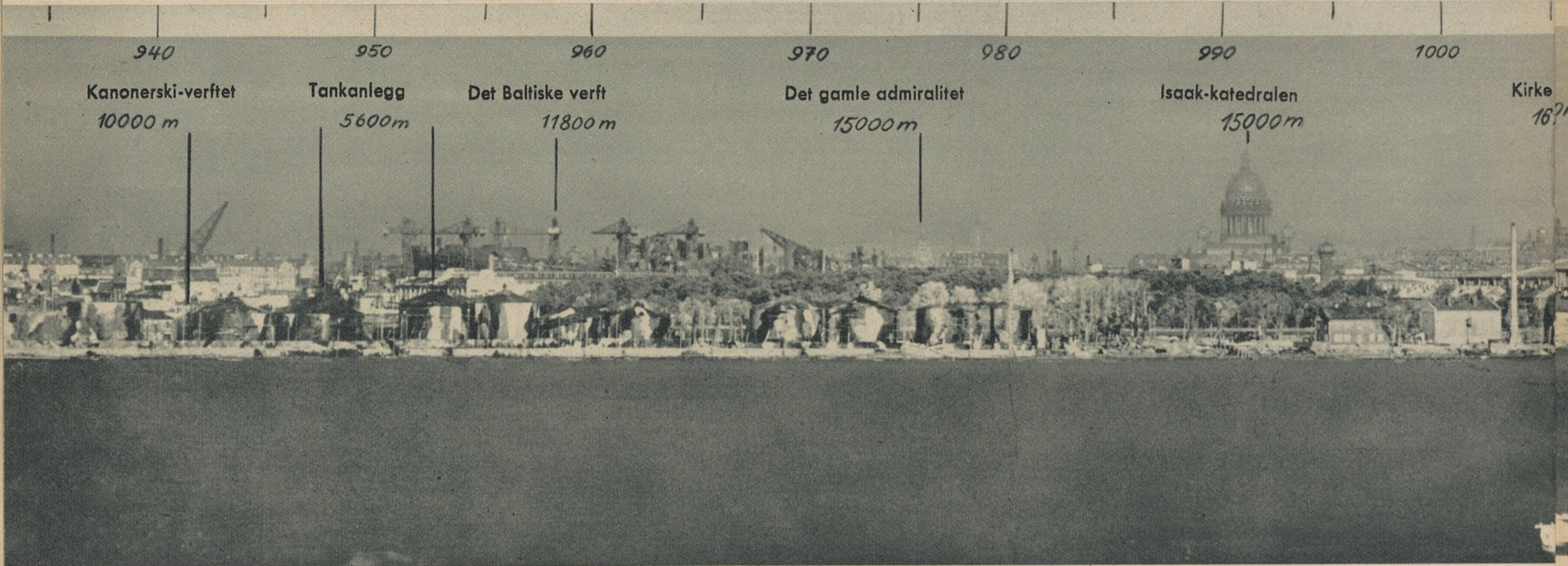
Det optiske fjernskjuts

Det kolossale fjernkameraet utfyller luftfotografens arbeid. Den merkelige ytre formen skyldes objektivet som har en meget stor brennvidde. En god kikkert tjener som søker. Enkeltbildene opptatt med fjernkameraet blir satt sammen. (Bildet nedenfor) Slik oppstår disse merkelige, fremmedartede bilder som vi gjengir to av på de neste sidene →

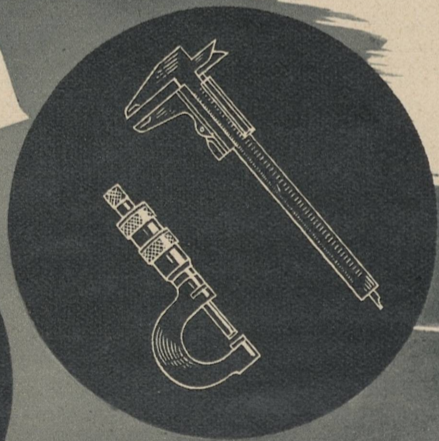
DETTE ER LENINGRAD

Slik ser fjernkameraet, over de egne og motstanderens stillinger, den fiendtlige byen flere kilometer vekk. Slik oppfanger det byens hemmeligheter og avslører dem. Vi ser tydelig for oss viktige bygninger, retningspunkter, broer, brennstofflagrer — alt dette som ellers er innhyllet i dis og tåke. Eiendommelig uten dybde ligger husene bak og over hverandre. Nu tegner bearbejderen en viss grade-inndeling inn i bildet og flyvåpenets og artilleriets observatører vil begge finne sine mål

MAUSER

Jakt-, sports- og forsvarsvåpen
 fannålverktøi
 bokførings- og
 addéringmaskiner

MAUSER-WERKE AG OBERNDORF / NECKAR

500 510 520 530 540 550 560 570 580

Bygning på den høye Nevabredd

18900 m

Jernbanebro

18100 m

Kanonstøperi

21000 m

Elementfabrikk nr. 10

17500 m

Drivstofflager

16800 m

1010 1020 1030 1040 1050 1060 1070

Martiverftet

12100 m

Magasin vest for kornhavnen

8000 m

Støperi og maskinbyggverk

12100 m

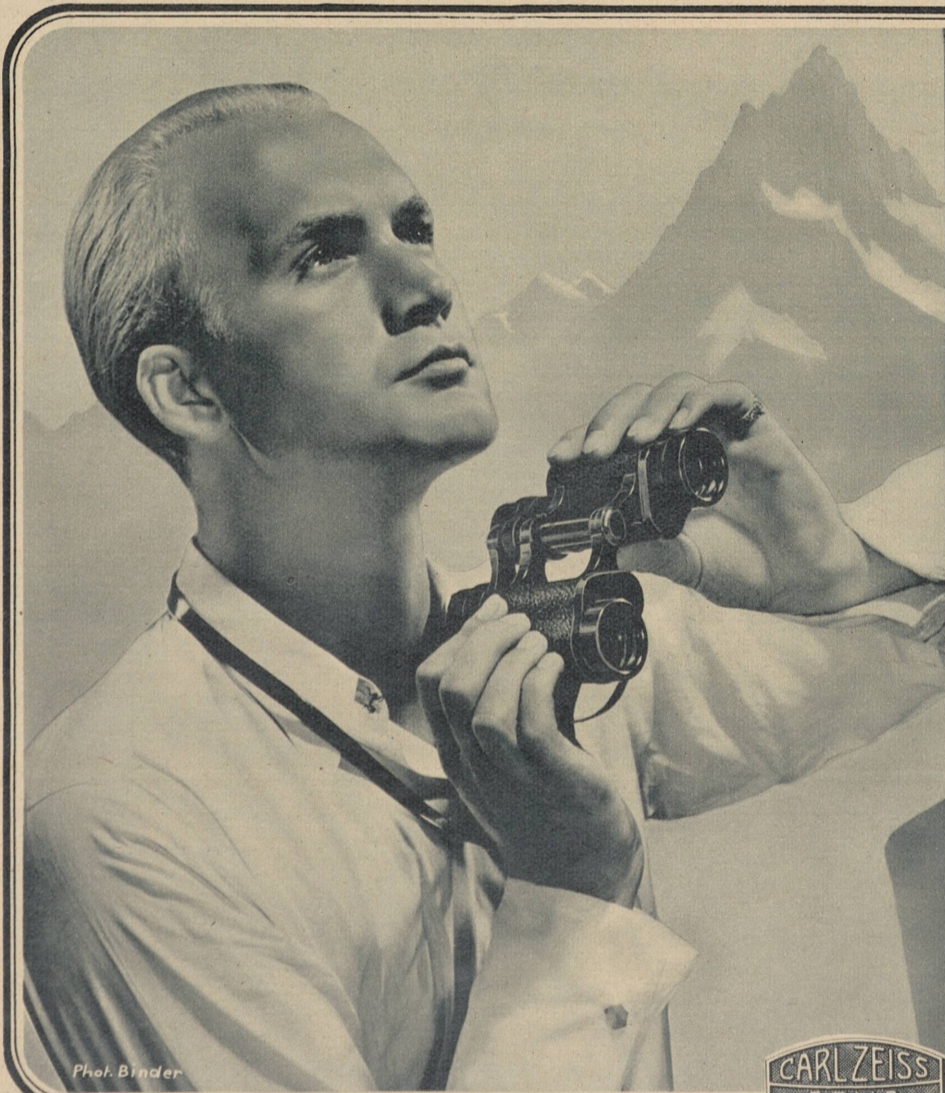
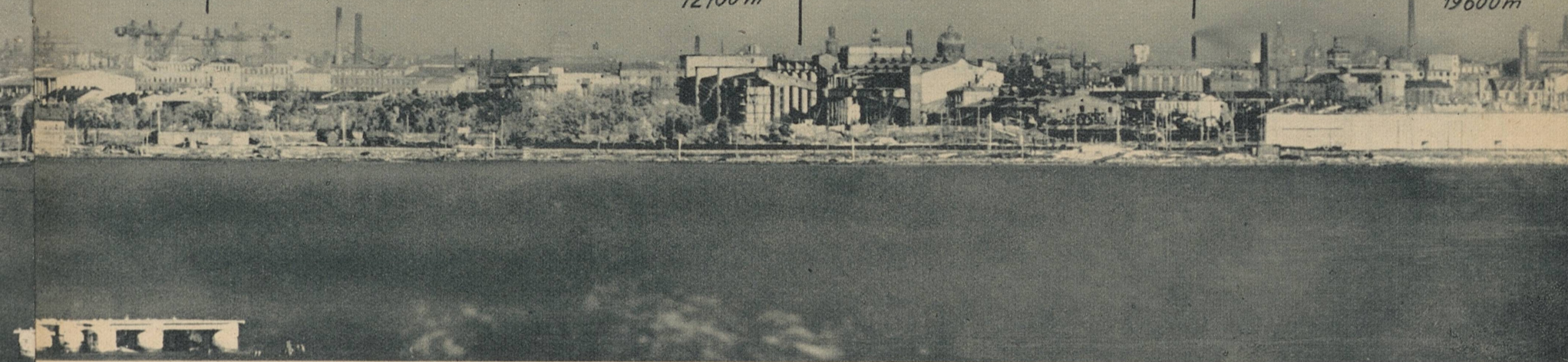
Martiverftets skorsten

12100 m

Smolny-klosteret

19600 m

irke
162m

Phot. Binder

KIKKERTEN
MED
VERDENSRY

ZEISS

Leveres fra optiske
spesialforretninger

EN LADNING ULL

Fortelling av Martin R. Møbius

„Corona“ var et bra skip. Det ble vi snart klar over. Vi var på vei til Odessa, hundre mere eller mindre disiplinerte mennesker, som hadde lagt sin skjebne i „skipper Klausius“ hånd. Det

var bygget opp et slags gelender som skilte sivilpersoner fra de militære, slik som forskriften var dengang, men vi møttes allikevel ved dette skillet, knyttet bekjenskaper og byttet tobakk med hverandre. „Corona“ gjorde ganske god fart. Litt etter litt kom soldatene sammen på dekket, og trollbundet av natten som langsomt senket seg begynte de å synge — først bare noen enkelte — så alle i kor. Mens vi sang, stod de på den andre siden av gelenderet og hørte på. Mange nærmet seg vår krets og kom med forskjellige oppfordringer. Da sangen „Jeg ønsker jeg var hjemme igjen“ tonte ut, sang alle med. Datteren til generalen, røde kors-søstrene, hertuginnen, rådmannen, alle sang...

Jeg kan ennu godt huske dette merkelige øyeblikk. Midt i det siste verset ble plutselig den ene dekksluken ved siden av meg åpnet. Det var en av de lukene til lasterommet hvor ull var staplet. Luken pep på hengslene. En matros kom til syne. Til tross for mørket merket man at han var svært opphisset. Han svang seg lyn-

snart opp på dekket, slo luken igjen og løp opp til kommandobroen.

Min kamerat Krasselt hadde også merket noe. Han var den første som umerkelig stakk nesen i våret, snuste forsiktig og hvisket til meg at det luktet brent. Ja, det luktet virkelig brent. Det luktet svidd eller brent ull. Både den ene og den andre begynte å snufse ut i luften, men de på fordekket sang videre og syntes ikke å merke noenting. Ikke før hadde jeg nærmet meg luken for å åpne den og se ned, så kom kapteinen og den før omtalte matrosen løpende. Hva det var jeg gikk omkring og snuste etter? — overfuste skipper Klausius meg. Uten å avvente svaret dukket han ned i lasterommet fulgt av matrosen som omhyggelig dro luken igjen etter seg.

En stund visste jeg ikke hvordan jeg skulde forholde meg overfor kapteinen etter denne overhalingen. Mens jeg stod der og tenkte meg om, kom han opp igjen og brukte kjefft videre. „Hva er det De står og glor på?“ Så sprang han bort mot broen. Det luktet svidd. Det var det ingen tvil om. Et eller annet var på ferde der nede...

Ti minutter senere fikk vi beskjed om å gå til sengs. Klokken var elleve. Motfalne og uten et ord krøp vi til køys nedenunder. Krasselt beholdt buksene på. Lukten av svidd ull hadde jeg fremdeles i nesen. Vi lå lenge uten å kunne sove. En time var gått da Krasselt foreslo at vi skulle gå opp på dekket.

I mørket lusket vi oss opp trappen, åpnet forsiktig lemmen og kom opp på dekket. Et svakt lysskimt trengte seg ut fra luken som førte ned til ullasten. Lukten av svidd var blitt meget sterkere. Vi krøp bortover, tittet over lukekarmen og i lyset fra lanternen så vi kapteinen og bak ham matrosen med en stor dott tvist og en spikerkasse. En av sprekene i skilleveggen var allerede tettet igjen med tykke fletter av tvist som var spikret fast. Kapteinen tok selv en hammer, — de knirkende hengslene forrådde oss. I neste øyeblikk var vi grepet. Med et sprang var kapteinen kommet opp stigen og oppe ved lukekarmen. Hva det skulde bety? tordnet han løs. Krasselt svarte at ullasten var vel kommet

**BÜSSING
NAG**

**Biler for vanskelig terreng
med samtlige hjul tilkoblet motoren —
busser for by- og landeveistrafikk**

The advertisement features two illustrations. The top one shows a large bus driving on a road, with a person walking in the distance. The bottom one shows a truck with a trailer driving on a rough, rocky terrain. The text 'BÜSSING-NAG ALLRAD-ANTRIEB' is visible on the truck's front. The overall style is a classic black and white line drawing.

i brann, man måtte øyeblikkelig få fatt i slukningsapparatene... Tøys, avbrøt kapteinen ham. Hvis ullen hadde begynt å ulme måtte man tette igjen alle sprekker og med full fart sette kursen for nærmeste havn. Det, og ikke noe annet. Ta fatt, heng i!

Vi ble med ned i lasterommet og måtte gi vårt æresord på ikke å si et kvekk. Hele natten arbeidet vi med å tette sprekken med tvist. Et helvedes arbeid. På morgenvisten lukket vi luken og spikret en tauveil fast over. Så, — mere kunde vi ikke gjøre. Lukene tette og holde munn, det var alt.

Den forhenværende overkelner måtte ha fått snusen i et eller annet. Neste formiddag fant han det merkelig med den påspikrete tauveilen over luken. Ustanselig sparket han bort den med skosnuten og skulde akkurat til å gjøre professoren fra Darmstadt oppmerksom på saken, da matrosen sprang opp i strupen på ham bakfra og slo ham ned. Begge to rullet bortover dekket mot relingen. Da de ble skilt fra hverandre, sa ikke overkelneren et ord mere. Han var bevisstløs da vi bar ham inn i den isolerte kahytten for smittsomme syke. Kapteinen sendte oss noen blikk som ikke lovet godt. For å opprettholde disiplinen dømte han matrosen i nærvær av de bestyrte tilskuere til streng skipsfengsling på vann og brød. Ikke med en mine forrædde matrosen at han visste hvorfor han stilltiende måtte la seg straffe.

En time etterpå spurte damene på fordekket hva det var for noe med den merkelige lukten som trakk seg igjennom alle kahyttene. Skipper Klausius kom med noen spøkefulle bemerkninger og lot skinne igjennom at propellen var gått varm om natten. Ja, man hadde slik tillit til ham at man uten videre trodde det han sa.

Da lukten ikke trakk seg vekk, men ble sterkere og sterkere for hver time, sank stemningen ved bordet betraktelig. Stuertten kom bort til oss, — vi skulde innfinne oss hos kapteinen. Vi gikk inn i kahytten. Bak den lukkede døren forklarte skipper Klausius at i løpet av seks timer kunde „Corona“ nå Odessa, — seks timer måtte passasjerene holdes i stemning. Vi skulde gjøre hva vi kunde: deklamere, syng, spille opp til dans, hva vi vilde. Seks av oss gikk inn i spisesalen. Gjestene satt fremdeles til bords. Tallerkner og glass glinset i det rødgule lyset fra lampene. De siste samtaler døde hen. Kapteinen gjorde gjestene oppmerksom på at vi vilde bidra litt til underholdningen. Han fortalte en vits — ikke meget fin — men virkningsfull, og trakk seg tilbake under gjestenes applaus.

Vi sang folkeviser og Krasselt foredro parodier.

Og slik fortsatte vi. Jeg sto ved siden av bordet. Med en gang merket jeg en tiltagende hete under skosålene. Umerkkelig tittet jeg ned på gulvet. Der var en rund jernplate, et slags lokk over en luke. Ut av begge hullene som var be-

stemt for håndtaket trengte seg en tynn blytung røk. Jeg satte et ben over hvert hull. Vi sang firstemmig, det ene verset etter det andre.

Snart holdt jeg ikke heten under føttene ut lenger. Jeg trådte litt til side. Da steg den gulhvite røyken loddrett opp. Skyndsomt inntok jeg den gamle plassen og forsøkte å lene meg opp mot veggen. Det gikk på en måte. Mere enn en time sto jeg slik. Det gjorde fryktelig vondt i begge bena. Plutselig falt Krasselt om. Vi løftet ham opp og forlot spisesalen sammen med dem som hadde sittet til bords. Alle følte nu at en fryktelig katastrofe var forestående. På trappen gikk alt rundt for meg — jeg mistet bevisstheten.

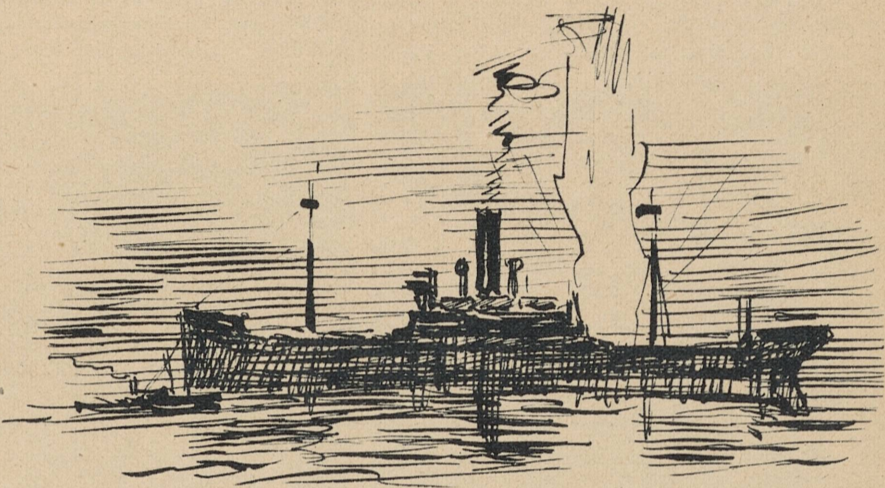
Da jeg våknet, lå jeg på en bære ved siden av Krasselt på kaien i Odessa.

Utallige mennesker stimlet sammen og så over mot „Corona“.

Det store skipet, som syntes svart i lyset fra solen som gikk ned, var allerede tomt for mennesker, — nei ikke ganske. Oppe på dekket kunde man enn se skipper Klausius sammen med to matroser. Den ene av dem slo med en hakke løs på den luken vi hadde spikret igjen. Plutselig fløy den opp, — og lysende slikket en bred, veldig flamme steilt mot himmelen.

I samme øyeblikk strømmet kolossale vannmasser fra et dusin slanger lagt ut av havnebrannvesenet ned i lasterommet. Brungule skyer av damp vellet over dekket og alle luker fløy med et brak i været...

Tegninger: Aage Nissen

Også De

finner et passende kamera i denne serie elegante Voigtländer-uttrekksapparater

Enten et miniatyre-kamera, et toformat-apparat eller storbilde-kameraet med avstandsmåler.

Og alle har den praktiske Voigtländer snapshot-utløser på lokket

Vito 24x36 mm

Bessa 6x6 cm

Bessa 6x9 cm

Bessa 6x9 cm
med avstandsmåler

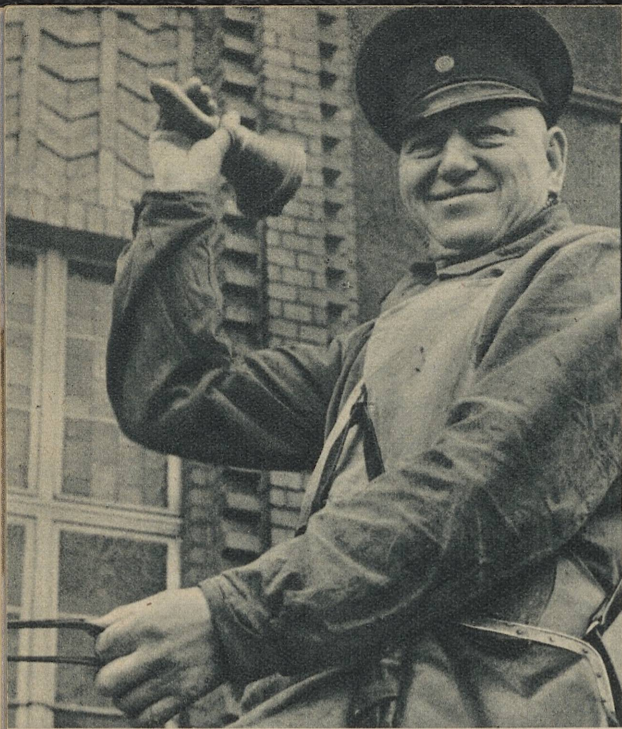
De berømte

Voigtländer

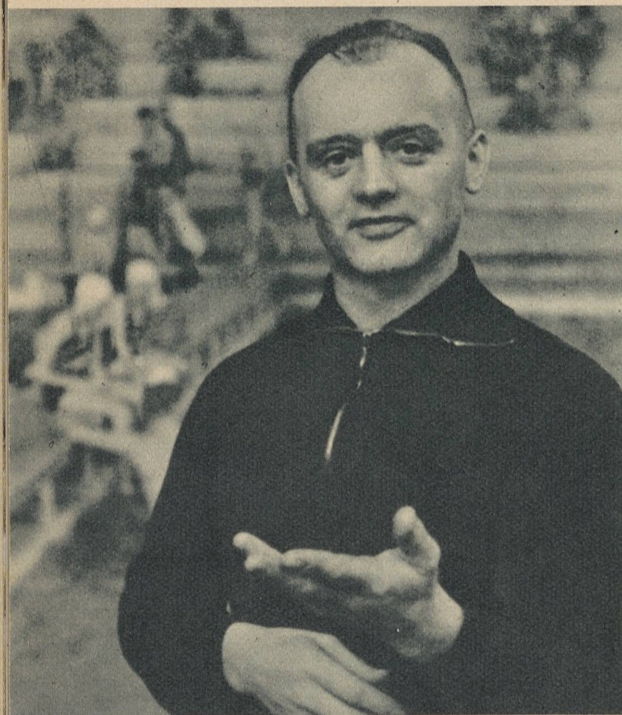
kamera

I det 28. krigsår

20 berlinere svarer på spørsmålet: Hvorledes går det i det 3. krigsår?
Og en av dem setter herunder opp et særlig interessant regnestykke

„SIDEN 1913 HAR JEG SVINGET MED BJELLEN MIN“ sa melkemannen Max Dømke, „med unntagelse av årene 14 til 18, da var jeg i felten, og 29 til 33, da var jeg arbeidsløs. Jeg har alltid kjørt melk, smør, egg, yoghurt, ost — og jeg kjører det samme ennå. Enhver får hva der tilkommer ham. Jeg håper å kunne arbeide lenge ennå, er jo bare 57 år gammel“

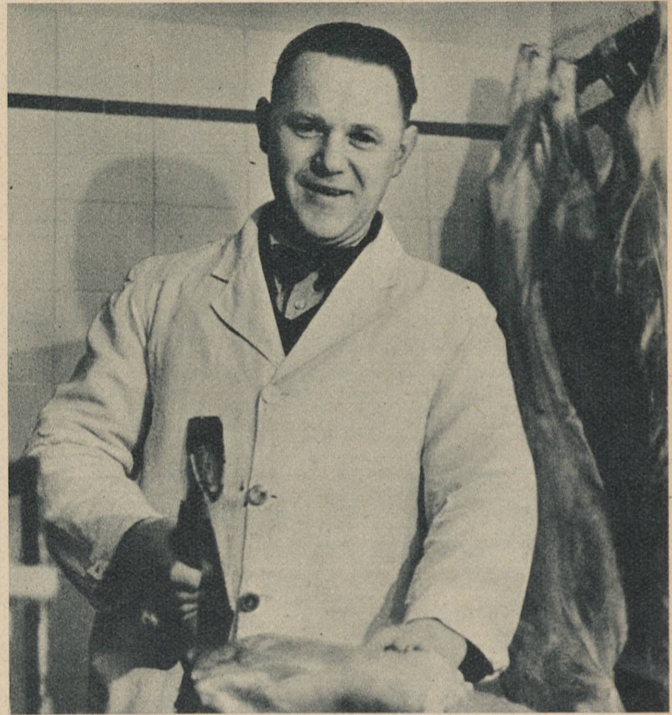
TUSEN BESØK DAGLIG — har svømmehallbadet i Reichssportfeld, forteller Erich Hellermann, svømmebedriftens leder. „Og det skjønt der i Berlin er i drift 20 andre svømmeanstalter. Om morgenen kommer soldatene, ettermiddagen er for alle, og søndagen blir der ikke en eneste ledig kleshenger...“

IRMGARD TILLMANN ER 20 ÅR GAMMEL og sekretær ved et statskontor. Hennes yrkesutdannelse: et halvt års arbeidstjeneste, utdannelse i maskinskriving og steno-grafi, tjenestepliktig allerede for et år siden. Arbeidstid fra 8 til 17, annenhver søndag til klokken 13, en gang i måneden natttjeneste. Betaling? God. De overordnede? Hyggelige...

HUN ER KRIGSVIGD, denne unge dame som selger tekstiler, hennes mann kjemper i øst. Hennes kvinnelige kunder er, som hun sier, ganske fordringsfulle, og søker, som det i branchen heter, etter „rutete liljekonvaller“. Men slik har det alltid vært. Der er nok varer, merevarer enn „punkter“ og mønstrene er mangfoldige, og nesten daglig kommer nye

FEM MINUS FIRE ER — TRE. Slik regner bakermester Fritz Wohlfeil, og det stemmer nøyaktig. Før krigen hadde han fire svenner, og nu gjør han arbeidet alene sammen med sin kone og en butikkhjelp. Det går. Han selger fem sorter brød og åtte sorter kaker daglig til 380 kunder, om lørdagene 460 kunder

HAN LEVERER TIL 600 FAMILIER, slaktermester Bruno Schubert. Han slakter hver uke, denne gang var det en okse, tre kalver og tre svin. Han har hendene fulle, fordi begge svennene er i felten. En polakk og en kroater hjelper til og fru Schubert selger pølsene — åtte sorter

„KELNER — REGNINGEN!“ Og Erich Wolffkommer, alltid like vennlig og rolig. Det er hans første krigstjeneste hjemme — under den „første“ verdenskrig var han internert i England. Han er 47 år gammel. Han har sammenhengende tjeneste fra klokken ½11 formiddag til en time før midnatt. 40 til 50 gjester daglig, uten medhjelper, piccoloen er avskaffet

HUN HAR KOMMET SEG OPP stasjonsmester Gertrud Gensky. Først gjorde hun rent på perrongen, derpå klippet hun billetter, tok sluttelig en eksamen og er nu med sin røde lue „herre“ på bybanestasjonen Bellevue — meget plikttro og hjelpsom...

FRITZ WEBER KJØRER FRAMDELES SIN BIL. „Riktignok bare til torvhallen og tilbake, med frukt, grønnsaker, delikatesser, hermetikk — ja også alkohol og sjokolade. Ettersom levnetsmidlene blir utdelt. Meget arbeid, særlig om kvelden, når yrkesfolkene gjør innkjøp og etter stengetid med optelling av rasjoneringsmerker — men rutine gjør det lettere ...“

„HAN HAR RETT“, mente skomakermester Georg Bida, da jeg nærnte for ham hans kollegas påstand at vi lever i det 28. krigsår. „Ja, så lenge er det allerede siden krigen brøt ut i august 1914. Vi skomakere tenker meget, vet De, også når det drøsser med arbeid. Og det gjør det virkelig. Den som ikke kan kjøpe nye sko, reparerer de gamle. Så sitter jeg her og banker fra 7 morgen til 11 om kvelden

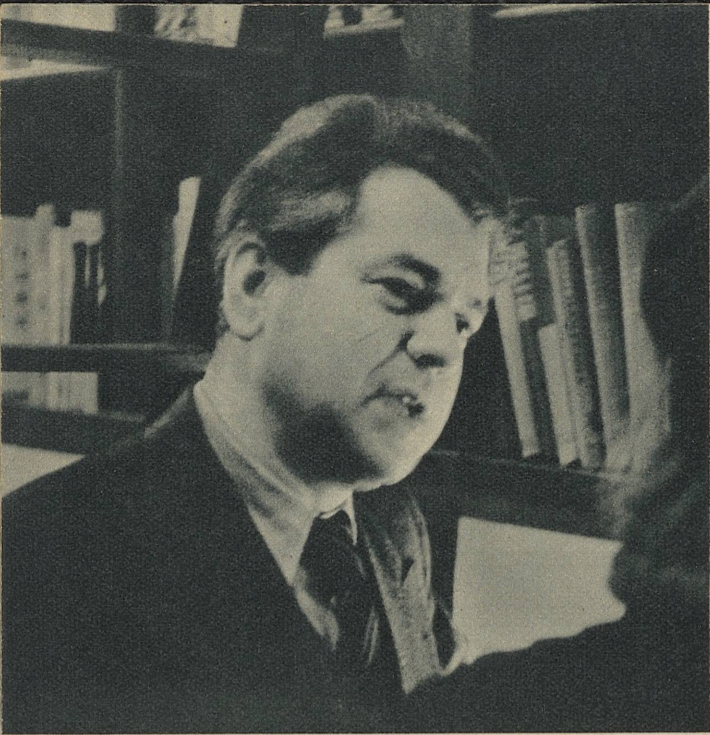
„JEG GLEDER MEG TIL KVELDEN!“ sier fru Else Teltow. Da henter hun sine barn fra NSV-krybben og er bare husmor og mor. Om dagen betjener hun i en flyfabrikk en automatisk nøttehammer, hvilket krever kraft og dyktighet. Hun er ung og klarer det lett. Hun får også ekstra tillegg som svararbeider. Hennes herligste øyeblikk? „Når der kommer et feltpostbrev fra øst!“

SIGARHANDLER RICHARD BELLING er 63 år gammel. Han gjør arbeidet alene nu da begge hans butikkbetjener er i felten. For kort tid siden ble tobakkskortet innført. Nu går alt glatt. „Ingen beklager seg over varene, de er like så gode som før, bare de gamle kjederøkere fører slagget på halv stang ...“

DAMENE LEGGER NU SÆRLIG BRETT PÅ FRISYREN, som jo ofte må erstatte en ny drakt eller en ny hatt. Mange frisørsalonger er lukket, og derfor har vi det dobbelte antall kunder og det dobbelte arbeid, forteller fru Else Brunen, innehaber av en skjønnhets- og frisørsalong med 18 medhjelpere

HANERLITT MELANKOLSK. Karl Bucholz, en av de mest kjente bokhandlere i Berlin. I utstillingsvinduet hans henger en plakatt: „Hver bokvenn kan desverre bare få én bok“ Det er riktignok mange nye bøker, men opplagene er begrenset og lesestrangen (bøker til fronten) har tiltatt uhyre

DOKTOR IRENE GRIEBEN er barnelæge ved Charité. Hun må nu bestyre to avdelinger i stedet for én, dertil kommer ambulansen i poliklinikken. Nattjeneste oftere enn tidligere. „Barneernæringen er meget god, sunnhetsstanden normal, bare infeksjonssykdommer har tiltatt minimalt.“

EN BERLINER-BERØMTHET, blomsterkonen på Potsdamer Platz. Mama Schönfeld er nesten 80 år — mor og bestemor til kvinnene ved blomsterbordene ved siden av. „Alle er gale etter blomster“, sier hun. „Aldri har jeg solgt så meget. Dyre? Nei, prisene er fastsatt av kontrollkontoret. Blomster er kjærlighet, unge mann!“

„HELE MITT LIV HAR JEG LUKTET BENSIN“, sier tankstasjonsvakt Otto Mewes. „Jeg har vært på denne tankstasjonen allerede i 14 år. Jeg har sett dårlige tider for bilen, men siden 1933 er det gått veldig oppover. Og alle som ennå fyller her? Hærens biler, myndighetenes biler, varebiler, lægebiler og biler i andre livsviktige yrker. Og så drosjebilene. Der kjører ennå 1500 av dem i Berlin...“

FOR 28 ÅR SIDEN RED HAN SOM KYRASÉR I KRIGEN, den nåværende nattvakt Karl Hoffmann. Han er nu 68 år gammel og går fra klokken 10 kveld til 6 morgen sin runde, fulgt av en vakthund. Det er en rolig jobb, sier han, menneskene er meget mere disiplinerte enn før. En eneste gang har han brakt to mistenkelige menn til politiet

IRENE, BELLA OG MARIANNE, de anviser plass i Scala-variétéen. Meget å gjøre? Å ja, bare mandag er det én forestilling, ellers to, søndag tre forestillinger. Publikum under krigen? „Folk ler gjerne og meget — vi også“ Nesten daglig får de mere eller mindre alvorlig mente ekteskapstilbud

tonn sukker i havet, brente hundretusener tonn av kaffe og bomull, utallige farmere ble brodløse og millioner av arbeidere sammen med dem, alt fordi man — i Versailles hadde „ordnet“ verden så godt.

Inntil 1933 har vi aldri levd i forhold som vi har lov å vente av en fred. For oss var der aldri de årene nok å spise, for oss var der ingen sikkerhet og ingen beroligende bankkonto. Fienden fra 1914 lå framdeles overfor oss. Det var slemmere enn i skyttergravene fra 1918, for nu hadde fienden tak om strupen på oss, og nu kunde vi overhodet ikke forsvare oss mere.

Da gjorde vi den nasjonale revolusjon. Ikke for likhet, frihet og broderskap. Vi gjorde revolusjon for våre barns sultne munn, og for våre henders arbeide, ikke for annet. I virkeligheten besto den tyske revolusjon av 1933 bare i at vi tok oss friheten til atter å arbeide for å kunne spise oss mette.

Hvor vi har arbeidet! sier skomakeren min og måler mig som vilde han gjettede alderen min. Nå, det vet De vel allerede av egen erfaring. Der var ingen maskiner, der var ingen hus, marker og skoger lå brakk, og vi manglet veier, vogner, biler og lokomotiver. Vi trengte kull og malm, vi trengte tøyer og medisiner. Kjøpe i utlandet kunde vi bare med billig arbeide, for nesten gjennom tyve år hadde der vært krig, og våre penger gjaldt ikke på den annen side av grensene. Hva man kaller fredelige internasjonale forbindelser, eksisterte framdeles ikke for oss. Der var og ble økonomisk krig i over tyve år. Og høsten 1939 kalte våre motstandere atter barnet ved dets rette navn.

Ser De, derfor sier jeg at meg går det nettopp slik som det går i det åtteogtyvende krigsåret, nemlig godt!

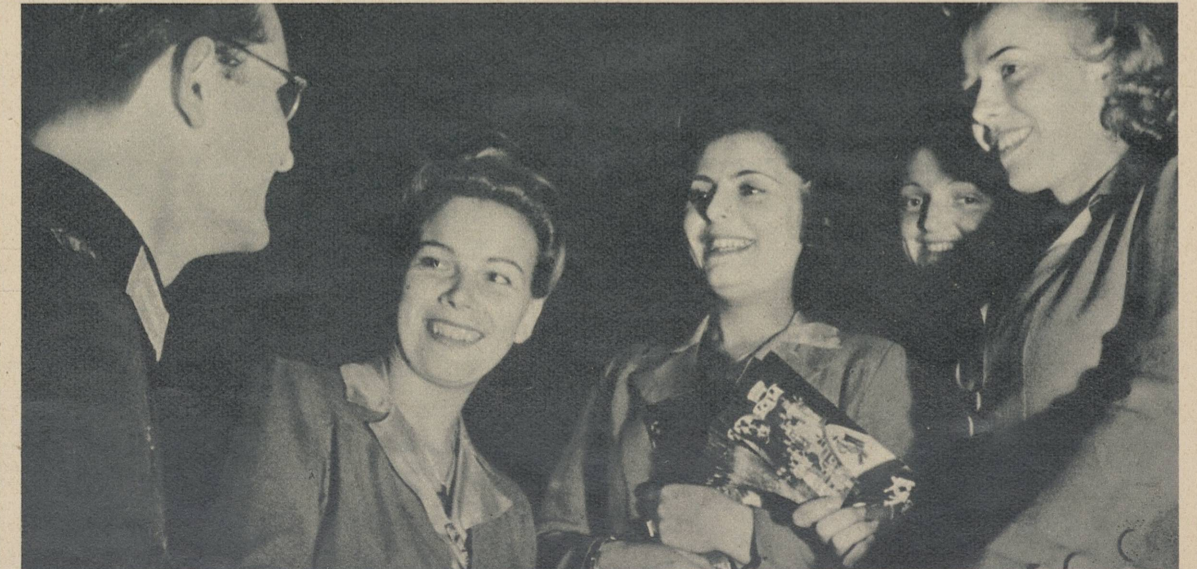
For øvelse gjør mester. Hva de andre nu først langsomt lærer, nemlig ikke å leve i fred, ikke i sikkerhet å fylle en bankkonto, ikke å kunne kjøpe og spise hva man gjerne vilde, ikke reise, ikke bygge, ikke å turde leve som man vil, men som krigen forlanger det — det kan vi storartet i Tyskland, det gjør ingen oss etter.

Min skomaker hadde brakt meg, propagandakompaniemanen som kom hjem østfra, på en god idé:

Spør, sa jeg meg selv, dine berlinere, som du tilfeldig møter dem, om deres mening om det åtteogtyvende krigsåret i Tyskland.

Og det har jeg gjort.

PK.-krigskorrespondent Hanns Hubmann

HJERTEPARADE

Strålende medikamenter

Stoffskiftets kretsløp er ingen hemmelighet lengre

Atomknusningen som hittil var et spesielt for utopiske spekulasjoner og fantastiske filmidéer har i stillhet erobret seg et nytt og overmåte viktig anvendelsesområde. Den er trådt i den medisinske forsknings tjeneste og formidler uante innblikk i de metoder hvoretter den dyriske organisme forarbeider den tilførte næring. I Keiser-Wilhelm-instituttet for kjemi i Berlin-Dahlem blir den slags undersøkelser foretatt i større målestokk.

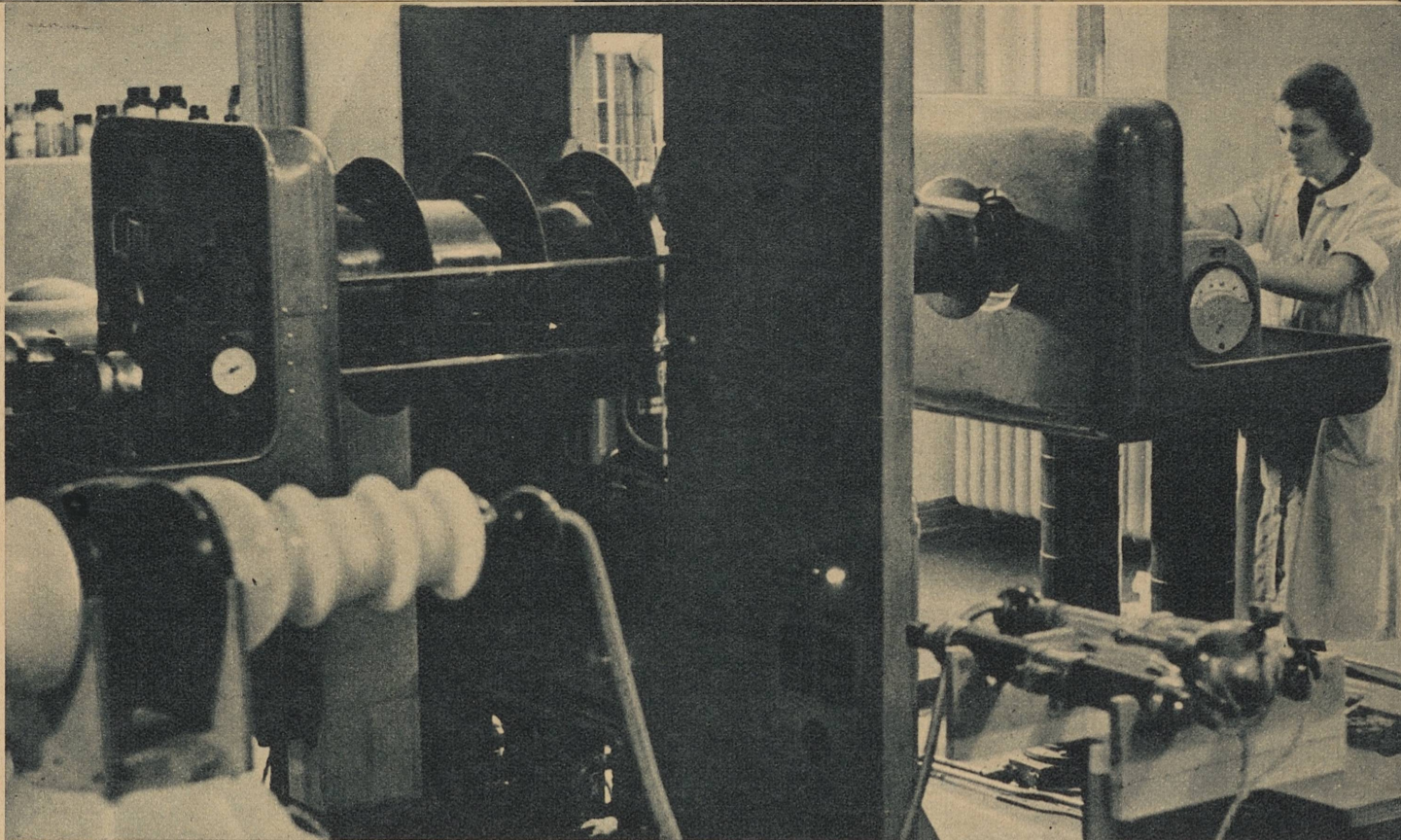
Hittil visste man nok noenlunde beskjed om i hvilke organer de tilførte næringsstoffer sluttelig avlagret seg. Således finner man kalk og fosfor i knoklene og tennene, visse medikamenter påvirker hjertemuskelen, andre har innflytelse på bestemte kjertler. Men hvorledes, ad hvilke veier og på hvilken tid disse stoffer nådde fram til sitt bestemmelsessted, det hadde man ikke noen klarhet over. Så snart de var opptatt i legemet, lukket døren seg bak dem, og vi var ikke i stand til å forfølge dem videre. Her er det at den moderne atomfysikk trer støttende til. Den gjør det mulig å „aktivere“ næringsstoffene således at de utsender stråler og derved signaliserer deres oppholdssted i legemet.

Man kjenner til at radioaktive stoffer langsomt forfaller, hvorunder deres atomer utsender energistråler. I de siste år er det lyktes å radioaktivere også de elementer som i alminnelighet er stabile, idet man „beskytter“ dem med hurtige stråler. I dette øyemed har nevtronene, disse elektrisk nøytrale elementærpartikler som all materie er satt sammen av, vist seg å være særlig virkningsfulle. Nevtroner forekommer riktignok ikke i fri tilstand i naturen, men man kan utvinne dem ved atomknusningsprosesser i høyspenningsanlegg. Hvis man så „bombarderer“ f. eks. kalk med de på denne måte produserte nevtroner, så trenger de inn i kalkens atomkjerne og forstyrer likevekten der. Den trufne atomkjerne har for megen energi og den befrir seg fra dette overskudd idet den utsender en energistråling. Ved „nevtronbeskytningen“ er kalken altså blitt radioaktivert. I løpet av de nærmeste timer eller dager røper den sin eksistens bare ved sine stråler, som lar seg påvise ved hjelp av fysikalske måleinstrumenter og fotografiplater.

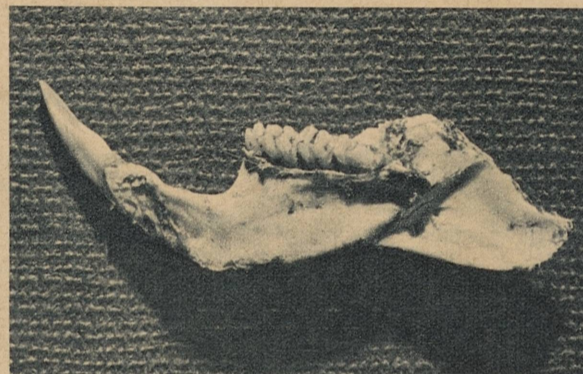
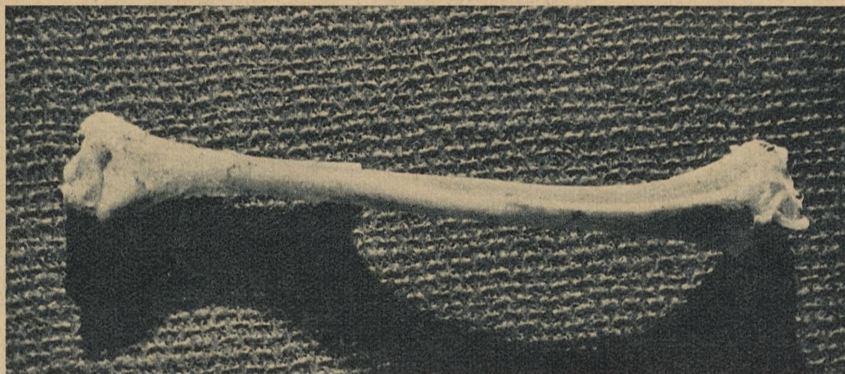
Dermed har man løst problemet i prinsipp. Man fører f. eks. en rotte med radioaktiv kalk, litt senere dreper man den og konstaterer hvor den radioaktive, strålende kalk i mellomtiden er vandret hen.

Ja, man kan også gjennomføre disse eksperimenter uten å drepe dyret. Selvfølgelig er metoden ikke innskrenket bare til kalk, men lar seg anvende også ved et stort antall andre stoffer. For første gang har vi her den mulighet nøyaktig å kunne forfølge den tilførte næringsvei i den levende kropp og å få klarhet over stoffskiftetkretsløpets hemmelighet.

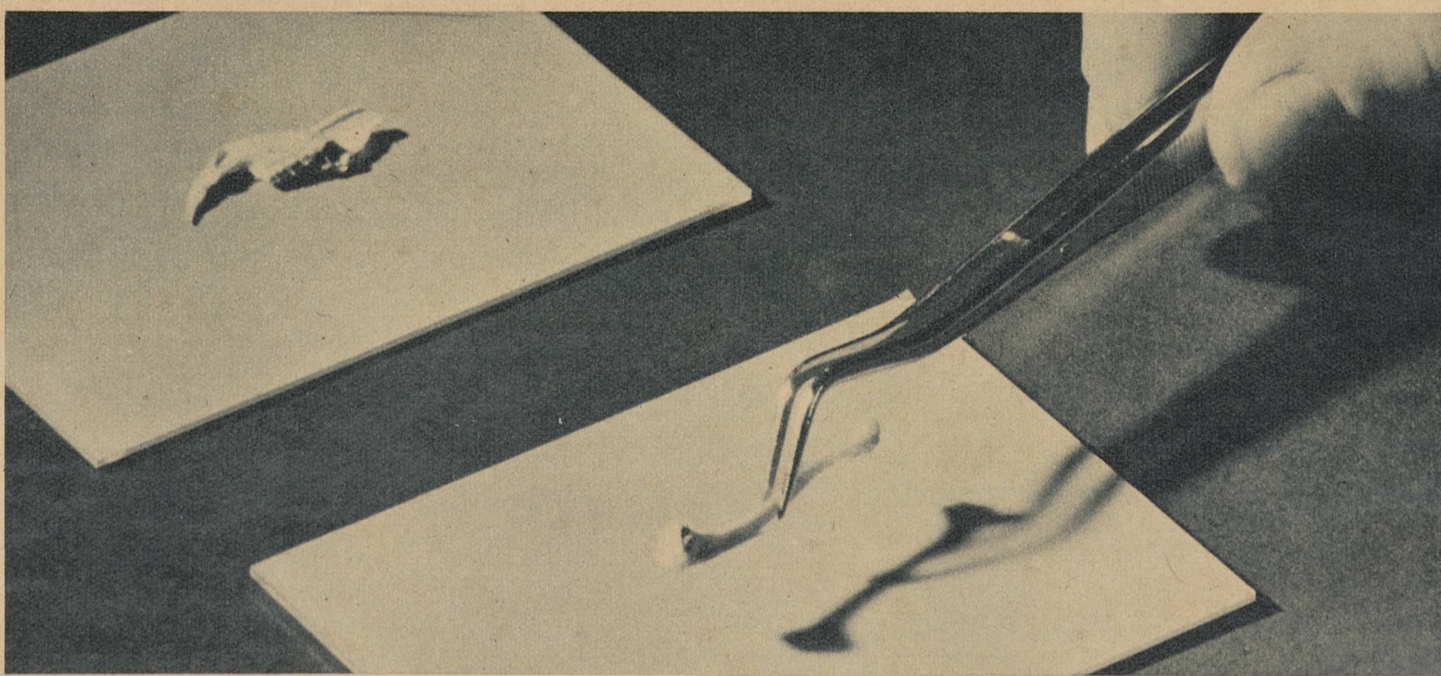
Dr. Ka.

HER SKYTES MED SKARPT. Det med 600 000 volt arbeidende høyspenningsanlegg i Keiser-Wilhelm-instituttet for kjemi produserer nevtronstråler. Disse konsentreres på det medikament, hvis virkeverne man vil undersøke — i dette tilfelle kalk — og deres energi gjør det radioaktivt, d.v.s. selvstrålende

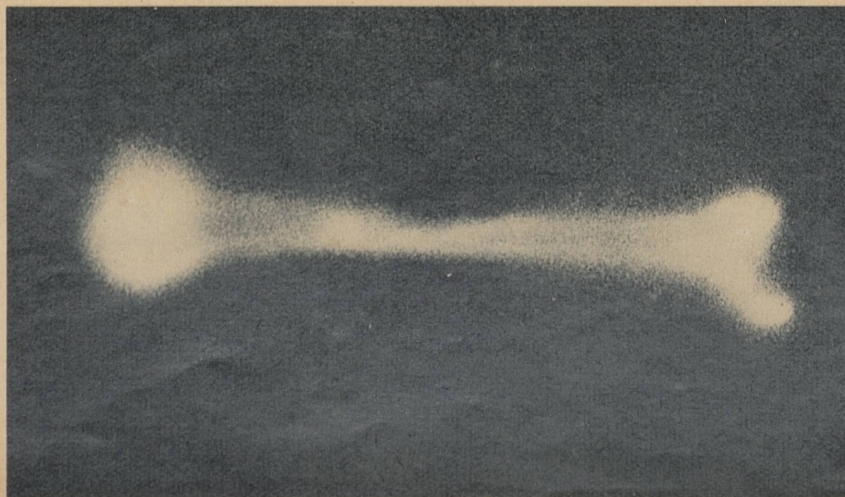

HVOR HURTIG NÅR KALKEN FRAM TIL KNOKLENE? En rotte blev foret med den kunstig-radioaktiverte kalk og ti minutter senere drept og dissekert. Det er et forsøksdyrets lårben og kjeveben vi har for oss. Var kalkforet allerede nådd fram til dem?

PRØVEN PÅ EKSEMPLET. I mørkekammeret blir den døde rottes knokler lagt på fotografiplater. Hvis de inneholder radioaktiv kalk vil denne rope seg ved sin utstråling på fotografiplatene

KNOKLENE HAR FOTOGRAFERT SEG SELV! Den radioaktive kalks utstråling har tryllet fram et „spøkelsesbilde“ av knoklene på platene. Altså hadde legemssaftene allerede ti minutter etter foringen befordret kalken dit hvor kroppen hadde mest bruk for den

GJESTER I BERLIN

— og hva som hendte på en
tur til Potsdam

*I anledning av den tyske
uroppførelse av filmen „Le pre-
mier rendez-vous“ hadde riks-
filmkammerets president inn-
budt endel franske filmkunstne-
re til å besøke rikshovedstaden*

Litt om den franske filmstil

Da Albert Préjean gikk og spaserte på Kurfürstendamm i Berlin i disse dager, var det mangel på berlinere som snudde seg, puffet til sin nabo og sa: „Du — han der kjenner jeg da...“ Og så vandret tankene tilbake og plutselig hadde de den sangen på leppene som de engang hadde sunget og plystret fra morgen til kveld: „Sous les toits de Paris...“

Sous les toits de Paris. Ja, det var den første franske film som blev mottatt med begeistring over hele verden. Med denne film skapte René Clair stemning for lydfilmen også blant dem som tvilte på dens framtid. Sous les toits — allerede når man hører titelen stiger filmens scener og episoder fram for ens indre øye. Slik er det også med de fleste franske filmer som kom etter denne. „La maternelle“, „Kermesse héroïque“, „Maternité“, „Maria Chapdelaine“, „Hélène“, „Katja“, „La belle épique“, alle disse filmtitler vekker en mengde erindringer.

Hva kommer det av at man ikke så lett glemmer de franske filmer?

Er det på grunn av stoffet? De fleste franske filmer er av det novellistiske slag, de har noe av Maupassants ånd og hans kjærlighet til livet. På dette område har franskmennene oppnådd store resultater — som riktignok også har ført til en viss ensidighet, de forstår å lage filmer: som står på høyde med den franske litteraturs tradisjoner.

↓ *De ler nok, men de er i grunnen alle litt rørt... (Junie Astor og den bekjente filmjournalist Pierre Heuzé)*

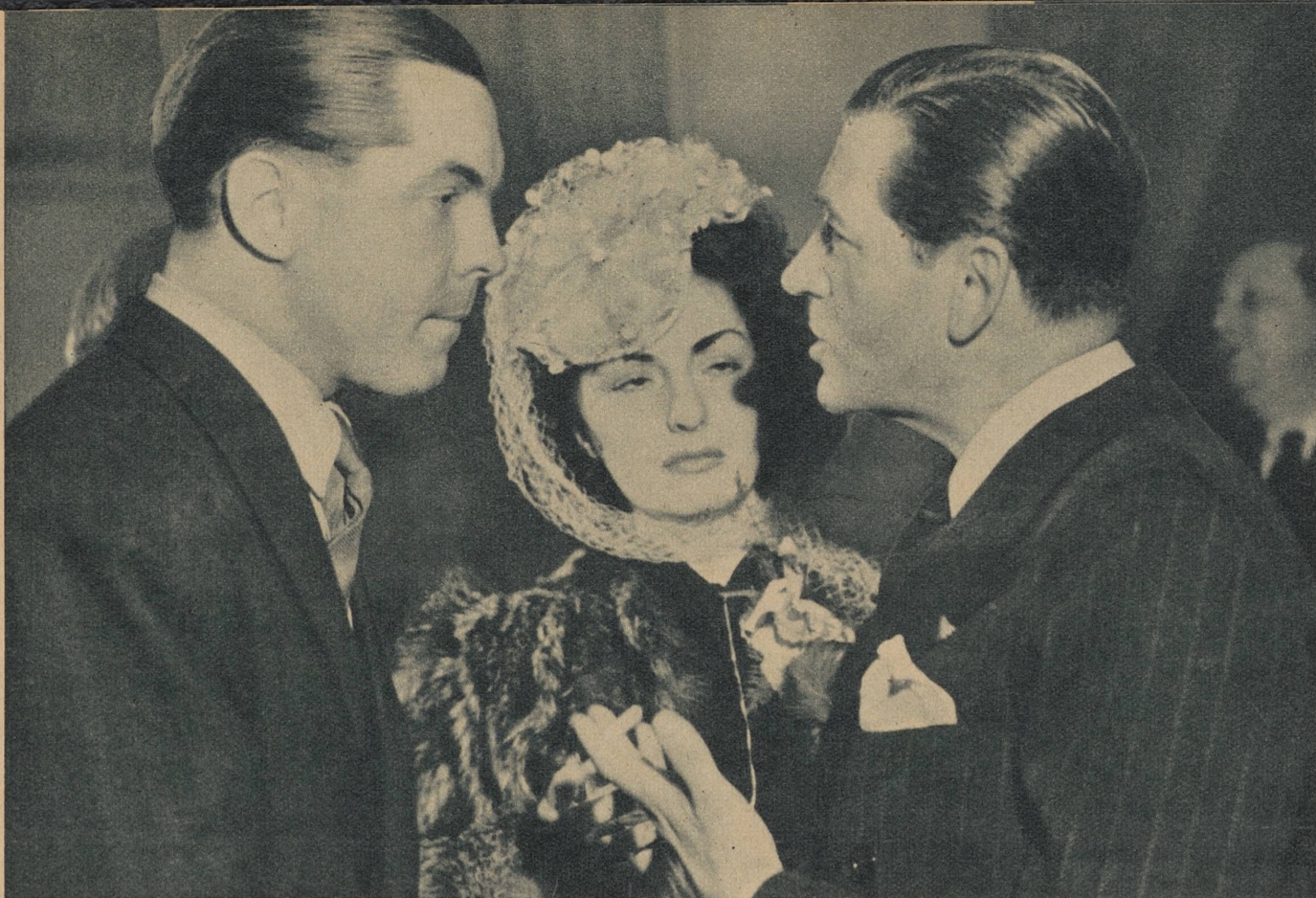
Junie Astor og René Dary som gjester på en kabaretforselling for de franske arbeidere i en fabrikk i Berlin

En morsom overraskelse for begge parter! Omnibussen som kjører kunstnerne ut til Potsdam møter grupper av franske krigsfanger på deres søndags-spasertur!

↓ *... og så kommer avskjeden: „Adieu et bonne chance!...“ (Viviane Romance)*

Viviane Romance, hvis europeiske berømmelse begynte med filmen „La belle équipe“. Albert Préjean og riksfilmintendant dr. Hippler

Og her ser vi en benkerad i omnibussen: Albert Préjean, hvis sang „Sous les toits de Paris“ har holdt seg levende i alle land, og ved siden av ham den unge Suzy Delair

... og så en adresse for å kunne sende en hilsen med gode nyheter (René Dary)

Fotos:
Ufa
(v. Stwolinski)

En charmant avslutning: Hilsner i det fjerne og takk for det gjestfrie opphold. Danielle Darrieux etter sin suksess i „Le premier rendez-vous“, og Viviane Romance

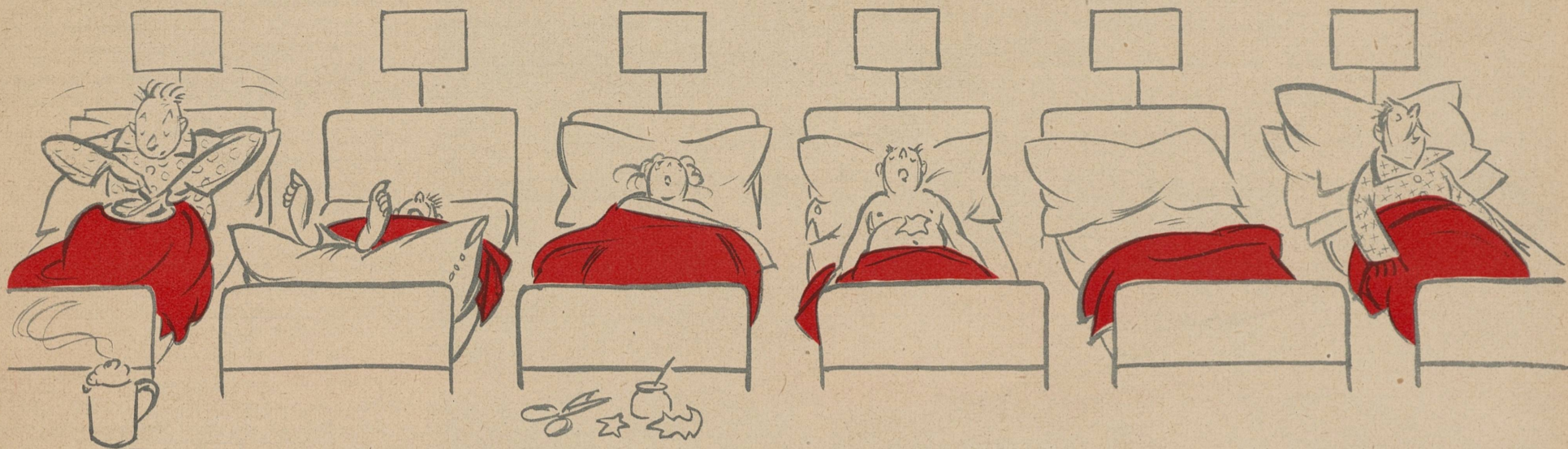

Mens man nesten fullstendig gir avkall på ytre spenning, blir den indre spenning konsentrert med alle midler, dog uten at manuskriptforfatteren en eneste gang kommer i fare for å spille alt for sterkt på følelsenes strenger. En ting er felles for alle franske filmer: de besitter en ekte menneskelighet og en besnærende naturlighet. De mennesker som de framstiller er individualister, for hvem det allikevel er en selvfølge å respektere samfunnets spilleregler.

Eller ligger det hos skuespillerne? Hverken blant de mannlige eller kvinnelige skuespillere finner man den type som med sitt spill har til hensikt å framkalle tårer og følelsesutbrudd. De utmerker seg ved det tradisjonelle franske instinkt for det psykologiske og sans for detaljernes betydning. Den franske filmskuespillerinne besnærer ikke først og fremst ved sin skjønnhet, men ved sin charmante overlegenhet, klokskap og gracie. Besjelet av et stort kunstnerisk alvor kan hun tillate seg en viss frihet i sin skildring av kjærligheten. Når man treffer en fransk skuespiller har man følelsen av å treffe en gammel kjenning. Man har lyst til å slå ham på skulderen og si: „Hallo, hvorledes går det?“

Er det kameraets skyld? Franskmennene går like løs på virkeligheten med kameraet. Bevegelsens virkning i stumfilmen forblir framherskende også i lydfilmen. Det som gjør de franske filmer så virkningsfulle er den kunst ved øynenes stumme spill eller ved kameraets veksling fra det ene ansikt til det andre i nøye beregnede tidsrom å skape de sterke psykiske spenninger som vi husker fra filmene „La bataille“ eller „Cette vieille canaille“. Man kan si at kameraet har esprit. Det er i besittelse av en uhildet naturlighet og en nensom kjærlighet til livets mange foreteelser.

Alt i alt kan man si at den franske film nærmer seg kammerspillet. Franskmennene utnytter ikke alltid de mangfoldige tematiske muligheter, men lager allikevel filmer med nasjonal egenart og kunstnerisk nivå. Dette er hemmeligheten ved de franske filmer der som gode venner alltid vil beholde sin plass i vår erindring.

Resept for søvnløse. Man sover best hvis . . .

. . . man for man går til senga drikker et stort krus varmt ol

. . . hvis fotte- ne ligger høy- ere enn hodet

. . . hvis man kleber hun- drevis av stjerner i taket og forsøker å telle dem

. . . hvis man brer over seg silkepapir og passer på at det ikke faller ned

. . . hvis ma- gen er så tom som mulig

. . . hvis skråputen i sengen er så høy at alt blodet blir trukket vekk fra hjernen

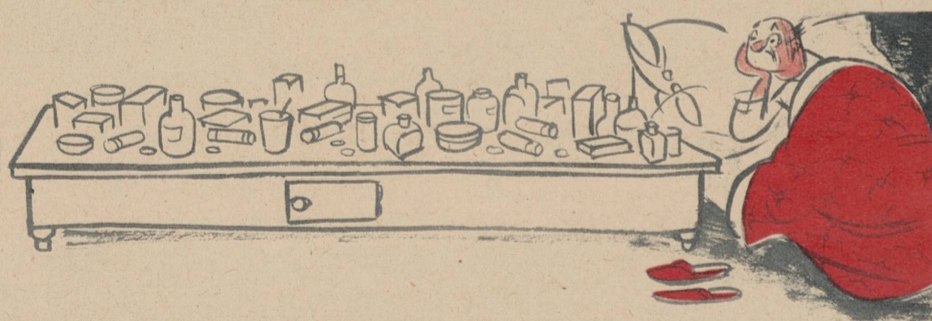
De vil le . . .

„Profesjonelle tilhørere lytter for en ringe penge til Deres prat til De ut- mattet sovner inn“ — det er selvfølgelig mulig at De våkner opp igjen, fordi De tenker på hvorledes De ultimo skal klare å betale Deres tilhører

„Søvnløshet er plutselig blitt massesykdom nr. 1. Sakkyndige anslår at den forekommer fem ganger så ofte som hjertesykdommer og elleve ganger så ofte som kreft.“ — Men de søvnløse pasienter beklager seg over at lægene sovner inn fordi de er overarbeidet

„Søvnløsheten er skyld i at en stunkende ny multi-million- industri som framstiller minst 600 forskjellige sovemidler, er oppstått da har den søvnløse jo alltid noe å beskjeftige seg med

„Toppn av sovemiddelluksus: Værelset er lydtett. En seng på 8 fot lengde og 6 fot bredde står midt i værelset. En hevemekanisme regulerer springfjærens hårdhet eller bløthet. Dynen har elektrisk varmeregulator. Tre forskjellige pute- typer, et ryggstø med armlener, et spilleur, reoler med boker, telefon og radio.“

. . . for

reseptene på denne side har ikke vi funnet opp, men de er tatt fra et New York — tidsskrift „The American“. Her skriver en amerikaner: „Over landet feier en krigsfarsott — søvnløsheten. Hver tredje amerikaner er angrepet av

den. Etter at Europa eksploderte og særlig etter at vår innblanding ble sannsynlig, har søvnløsheten utbredt seg med rivende fart.“ Så erfarer man at amerikanerne også ut av dette vilde lage en forretning. „Et varemagasin i

New York har allerede solgt medisin for mer enn en million dollar til hundretusen trengende søvnige“. Forøvrig: den omtalte luksussengen har en industrimagnat i Pennsylvania latt bygge for seg

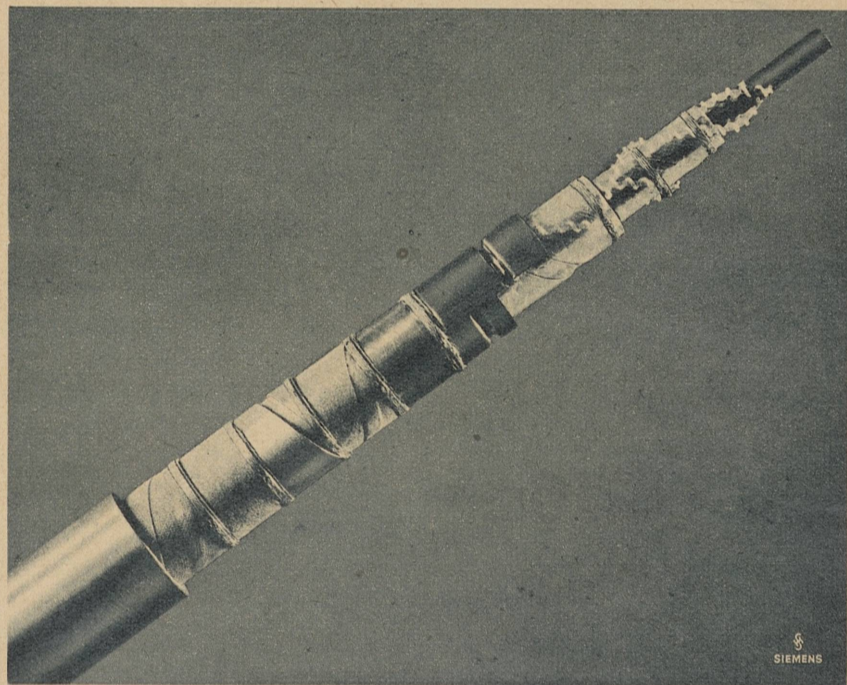

...og hvis nu kommandoen „På stedet hvil“ kommer?

Vidunderkabelen

Da menne skeheten for 100 år siden gikk i gang med å ta elektrisiteten i sin tjeneste, strevde man ved siden av mange andre problemer også med den erkjennelse, hvordan man kunde isolere tråder godt og holdbart. Først da denne opgaven var løst, kunde det oprettes telegraflinjer for praktisk bruk. Mange stoff var blitt forsøkt som isoleringsmiddel — voks, harpiks og tjære, alene og i forbindelse med bomull og silke, og også rør av glass, porselen eller lere — uten at målet var nådd. Den riktige vei viste først Werner Siemens i året 1847, idet han ompresset trådene i den av ham opfunne gutaperkapsel med et sømløst hylster av denne plantesaft. Nå kunde telegrafien begynne sitt seierstog verden over. Den nye etterretningsteknikk var født og begynte å forandre verdensbildet mer enn andre opdagelser og oppfinnelser hadde gjort det tidligere. Telefonen fullendte denne forvandling i forbindelsene mellom menneskene og nasjonene. Dens utbredelse stilte ledningsteknikken nye oppgaver, for all del da det gjalt å slå en bro over større avstander. Forsterkningsrørteknikken banet veien for overførelsen av talen over enhver avstand og muliggjorde som første stordåd byggingen av verdens første telefonkabel, den over 500 km. lange Rhinlandskabel mellom Berlin og Köln. Det er utgangspunktet for det tyske fjernkabelnettet, som for tiden i en utstrekning av mer enn 20 000 kilometer forbinder alle viktige steder i Stortyskland med hverandre, og også slår broene til nabolandene.

Lenge gjaldt det som fastslått at for hver samtale trengtes det spesielle kabelårer. Men fremskrittene i forsterknings og kabelteknikken åpnet muligheten til å utnytte kabelårer mangedoblet, altså å sette dem inn for samtidig overføring av flere samtaler. Denne store mulighet beror på den fysikalske kjensgjerning at vekselstrømmer med forskjellig frekvens ikke blander sig på en ledning, men derimot ved slutten kan skilles igjen ved elektriske „sileinnretninger“. Man lar samtalerne altså ved vekselstrømmer av forskjellig frekvens bære samtalerne over ledningen, hvorved hele området blir betegnet som bærefrekvensteknikken. Den står for tiden i centrum av utviklingsarbeidet og kommer med stadig større ytelser. Kunde man først og fremst bare bygge kabler, hvor hver dobbeltåre overfører to samtaler, så fulgte snart slike med firedoblet og sågar tolvdoblet utnyttelse. Et bødepunkt hettydde endelig

Bredbåndkabel i Siemens & Halskes byggeutførelse (Werkbild Siemens)

skapelsen av en kabel, hvor man med to stiger, som var oppbygget og ordnet på en spesiell måte, kan overføre 200 samtaler og på samme tid innrette en fjernsynsforbindelse, hvor samtalerne partnere ikke bare hører men også kan se. Denne kabels hemmelighet er anvendelsen av et nytt glasklart isoleringsmiddel, som ble kjent under navnet Styroflex og som består av kunststoff. En enorm verkstoffbesparing er en av følgene av denne nyutvikling. For en talekrets på 1 km. lengde trenger man ved slike kabler bare 1 kg. kobber og dermed mindre enn femtendedelen likeover for andre kabler. I Tyskland er allerede tallrike byer med livlig samtaletrafikk forbundet med slike kabler.

Man ser av dette ene eksempel at det i elektroteknikken uavlatelig dukker op nye oppgaver. Den tyske elektroindustri arbeider imidlertid alltid på førende sted med løsningen av dem og forhøier daglig tallet på sine toppytelser.

En ung herre boyde seg for dypt over gitteret — en erfaren gammel ape prøver nu hatten hans, men . . .

. . . en liten ape rover den dyrbare hatten og flykter med skatten inn i en stille krok, men . . .

. . . misunnelse bringer strid, og hatten mister sin form og „skjønnhet“

Vet man det — eller vet man det ikke?

Den verdensomfattende krig har gjort geografien populær. Naturligvis kan enhver finne fram på globusen — eller stemmer det ikke? Våre små spørsmål skal hjelpe til med dette.

1. Luftlinjer skjærer hverandre

a) En mann flyr østover fra Basel, en annen sørover fra Danzig. I nærheten av hvilken hovedstad skjærer deres flybaner hverandre?

b) En mann flyr sørover fra Stettin, en annen vestover fra Istanbul. Ved hvilken storby skjærer deres flybaner hverandre?

c) En mann flyr nordover fra Marseille, en annen vestover fra Helsinki. Ved hvilken havneby skjærer deres flybaner hverandre?

2. Dypt nok?

Tysklands høyeste fjell, Grossglockner, er ca. 3800 m høyt. Tror De at man kunde senke det ned et eller annet sted i Middelhavet, slik at toppen ikke mer rager opp av vannet?

3. I to forskjellige retninger

En flyver starter i Madrid med kurs nordvest og holder stadig nordvestkursen.

En annen flyver starter i Bucuresti med kurs nordøst. Han holder stadig nordøstkursen.

Vi setter at flyverne kunde fortsette sin reise så lenge de vilde, uhindret av avstander, værforhold og brennstoffmangel. Tror De at de to kan regne med å møte hverandre et eller annet sted? Hvis De mener ja, hvor?

4. Det fjerne syden

Forestill Dem nu strekningen Hamburg—Rom. Hvor mange slike strekninger ligger etter Deres mening Europas sydligste punkt fra tropene?

5. I støvleskaffet

En flyver måler opp den italienske støvel i den lengdeakse, altså fra midten av Tarentgolven til Milano. Så flyr han videre med samme kurs. Ved hvilken av de følgende byer vil han nå den europeiske kyst: Le Havre? Calais? Amsterdam? Bremen? Hamburg? Stettin? Danzig?

Svar på ovenstående spørsmål:

1. Luftlinjer skjærer hverandre. a) Ved Budapest, b) ved Neapel, c) ved Bergen.

2. Dypt nok? Sor for Hellas er Middelhavet 4400 m dypt så at vannet vilde stå 600 m høyt over toppen av Grossglockner.

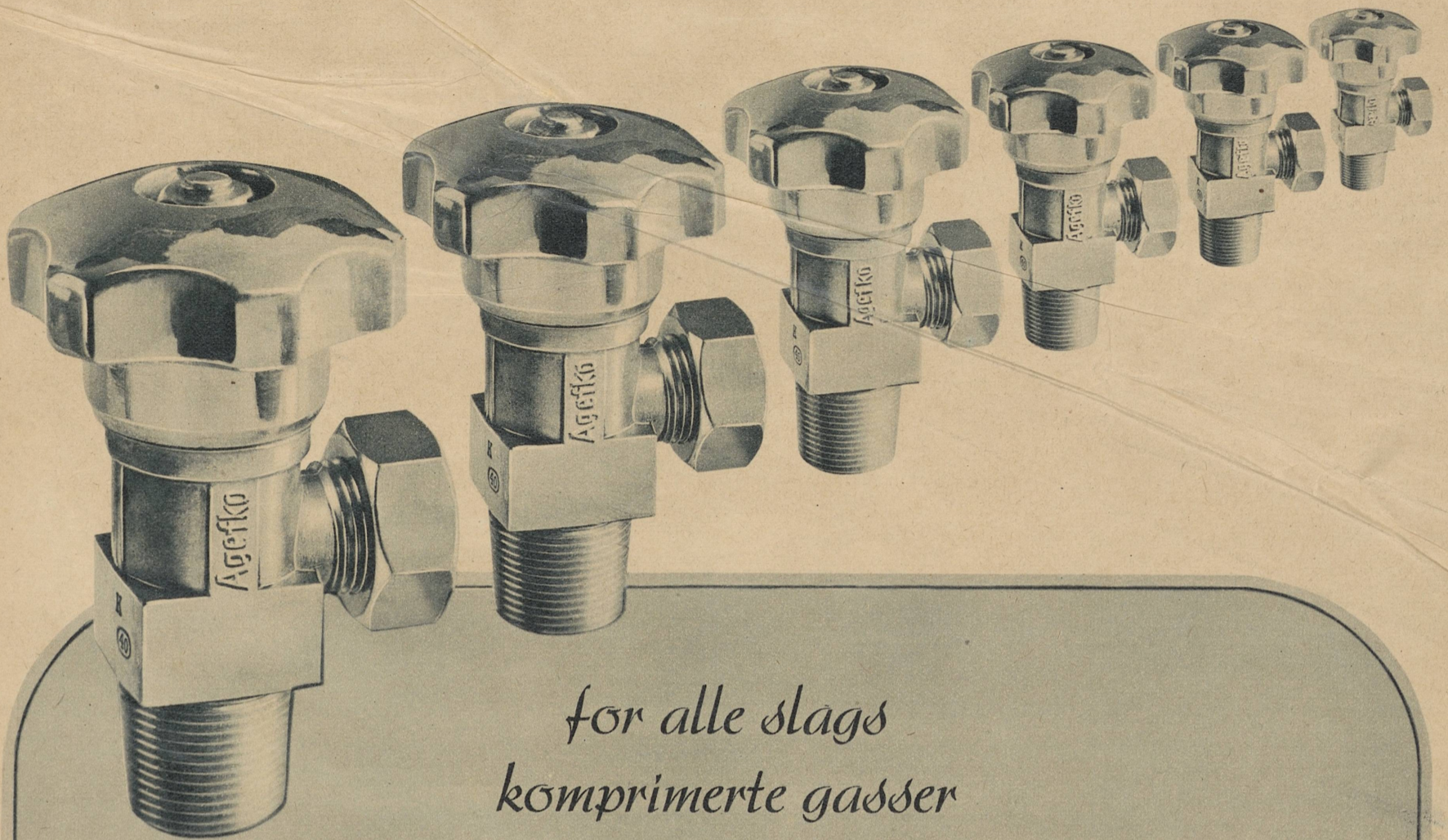
3. I to forskjellige retninger. Den fortsatte nordostkurs og den fortsatte nordvestkurs fører i en spiral til Nordpolen. Der måtte altså flyverne treffes.

4. Det fjerne syden. En! Strekningen Hamburg—Rom tilsvare avstanden fra øya Kreta (Europas sydpunkt) til Krepsens vendekrets, begynnelsen av tropesonen.

5. I støvleskaffet. Ved Le Havre.

STÅLFLASKER - VENTILER

Gjennomgangsventiler - Hjørneventiler

*for alle slags
komprimerte gasser*

som kullsyre, surstoff, kvelstoff, edelgasser, pressluft, vannstoff,
ammoniak, acetyl, klor, fosgen, svovelholdige syrer, klormetyl.

Drivgass-spesialmodeller for største ydelser, med kokegass, generatorgass,
Methan, Propan, Butan.

AGEFKO KOHLENSÄURE - WERKE

GESELLSCHAFT MIT BESCHRÄNKTER HAFTUNG

Avdeling Ventil-fabrikk

BERLIN W 62

50 års praksis

Beste verkstedsarbeid og hensiktsmessigste konstruksjoner garanterer størst mulig sikkerhet og billighet i drift for et hvert formål.

Signal

**Idag
ingen forestilling —
ingen innspilling**

*Nives Poli, solodanserinnen
ved Scala i Milano, og den
italienske filmskuespiller-
inne Laura Nucci
nyter en fridag*